

Arrest

**nr. 344 965 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad van State nr. 264.924 van 21 november 2025 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 312 018 van 29 augustus 2024 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 18 januari 2022, dient op 19 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 26 mei 2023.

1.3. Op 20 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 312 018 van 29 augustus 2024 wordt verzoeker niet erkend als vluchteling en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen voormeld arrest dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

1.5. Bij arrest nr. 264.924 van 21 november 2025 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 312 018 van 29 augustus 2024 van de Raad.

1.6. Het feitenrelaas wordt in de bestreden beslissing weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Loy, in het district Tagab, in de provincie Kapisa. Zo'n drieënhalve maand voor uw vertrek zijn uw ouders verhuisd naar Tamir bazaar. U bent in 2017 getrouwd met A. (...) en hebt een vijfjarige zoon met haar. Uw oudste broer B. (...) had een voedingswinkel en werd kort voor uw vertrek gedood door de taliban. U en uw andere broer F. (...) hebben ongeveer 11 maanden gewerkt bij de lokale politie.

Op 10 februari 2019 begonnen u en uw broer F. (...) te werken bij de lokale politie. De taliban kwamen hier achter en vielen uw ouders lastig. Ze zeiden dat u en uw broer moesten stoppen met jullie werk. Twee maanden nadat jullie waren begonnen bij de lokale politie, verhuisden uw ouders naar Tamir bazaar. Één maand na de dreigbrief wilde uw broer F. (...) op verlof gaan en belde hij B. (...) om hem te komen ophalen. B. (...) deed dit en onderweg naar huis werden hij en F. (...) beschoten door de taliban. Uw broer B. (...) overleed ter plaatse. F. (...) bleef nog acht dagen in het ziekenhuis en verliet twee dagen later, op 15 januari 2020, samen met u Afghanistan.

U bereikte België op 18 januari 2022. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst 16 jaar oud te zijn. U geraakte uw broer F. (...) kwijt in Griekenland en weet ondertussen dat hij in Turkije verblijft. De taliban is na uw vertrek meermaals naar uw huis gekomen in Tamir bazaar. Ze vroegen naar u en uw broer. Op een bepaald moment eisten de taliban dat twee van uw zussen zouden trouwen met talibs. Ze gaven uw vader een deadline van 15 dagen. Uw hele familie, inclusief uw vrouw en kind, vluchtten hierdoor in de zomer van 2022 naar Iran. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw badge, uw bankkaart, een certificaat, foto's tijdens uw tewerkstelling, de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban, mailverkeer voor een afspraak met een psycholoog.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“Volgens artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet: “(...)”.

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• Voorafgaande opmerking: over verzoekers profiel

Volgens het CGVS blijkt niet uit de door verzoeker en zijn advocaat overgelegde documenten - namelijk het bewijs van verschillende afspraken met een psycholoog - dat verzoeker psychische Problemen heeft (bestreden beslissing, pp. 1 en 2). Verzoeker heeft echter een bijzonder fragiel psychologisch profiel dat, indien het CGVS daarmee geen rekening houdt, de analyse die van zijn asielaanvraag moet worden verricht, volledig verstoord. Wegens zijn bijzonder fragiele toestand en het trauma van de reis naar België, heeft verzoeker zich bij zijn aankomst in België als minderjarige voorgesteld en heeft hij ook niet durven praten over zijn werk als arbaki in Afghanistan.

Na een lang proces van vertrouwen opbouwen bij de sociale werkers van zijn centrum en zijn advocaat,

besloot Meneer S. zijn ware verhaal te vertellen tijdens zijn auditie voor het CGVS. De verzoeker verwijten dat hij zijn verhaal niet eerder heeft verteld, tijdens zijn twee gesprekken met de DVZ, is een belediging van het CGVS, want verzoeker kan niet terugkomen op zijn eerdere verklaringen en heeft geprobeerd zo eerlijk mogelijk te zijn tijdens zijn onderhoud met het CGVS.

Vanaf het begin van het gesprek zei verzoeker dat hij niet eerlijk was geweest tegen de DVZ, zowel over zijn leeftijd als over zijn werk (NPO, p. 3). Ook legde hij uit dat hij behoefte had om een psycholoog te raadplegen, maar dat het opvolgingsproces was stopgezet omdat hij zijn been had gebroken (NPO, p. 12). Bij zijn aankomst in België stelde verzoeker zich voor als minderjarige om te vermijden dat hij zou worden uitgezet naar Roemenië, zoals hij was geweest toen hij in Frankrijk was. Hoewel het CGVS niet begreep waarom hij, nadat hij in België als meerderjarige was erkend, nog steeds geen verklaring had gegeven voor zijn werk als arbaki, gaf verzoeker een volkomen duidelijke en logische verklaring:

Wat ik niet goed snap is dat u bij uw tweede interview bij DVZ in September 2022 niets hebt gezegd over het feit dat u over uw leeftijd hebt gelogen of over uw werk als arbaki. Toen wist u al dat u hier uw asielaanvraag mocht indienen en dat u niet ging worden gedepoteerd. Dus ik snap niet waarom u dat dan toen niet hebt gezegd?

In Frankrijk woonde ik ook voor 5 à 6 maanden. Zij verleiden mij dat ze mij een huls zouden geven om te kunnen wonen en ze zeiden ook dat mijn vingerafdrukken zijn vergeven. En toch hadden ze mij weggestuurd. Toen ik naar België kwam, was ik bang dat mij hetzelfde zou meemaken. En dan onlangs heb ik met andere jongens in het centrum gesproken. En dan zei ik dat ik voor de vorige overheid had gewerkt en zij moedigde mij aan dit te vertellen. Dus ik heb gelogen omdat ik bang was omdat in Roemenië had ik uitslag gekregen. Ik sta vol littekens. Ze hebben mij nooit medicatie gegeven en ik moest altijd op straat slapen. Dus hier wist ik ook niet veel over de regels. Toen ik dit wist, heb ik met andere jongens gesproken en zij verleide me om alles aan mijn advocaat te vertellen.

(NPO, pp. 16-17)

Meerdere malen tijdens het interview kwam hij terug op zijn bijzonder traumatische reis (NPO, pp. 18 en 20). Verzoeker had er geen enkel vertrouwen in om toe te geven wat zijn echte baan was, aangezien hij in Frankrijk bekendmaakte wat zijn echte baan was, en werd vervolgens gedepoteerd naar Roemenië, waar hem al zijn rechten werden ontnomen en hij bijna 2 maanden werd opgesloten in de gevangenis. Deze ervaring was voor verzoeker zo traumatisch dat hij bij aankomst in België bang was om zijn werk bij de politie te bekennen en opnieuw naar Roemenië te worden gedepoteerd. De toestand van totale instabiliteit waarin hij zich bevond bij aankomst in België is volkomen logisch, gezien het trauma van de reis, en het CGVS kan het hem niet verwijten dat hij enkele maanden nodig had om zich veilig genoeg te voelen om zijn asielverhaal te vertellen.

Het CGVS is de instantie die verantwoordelijk is voor de organisatie van het persoonlijk onderhoud en voor de beoordeling van de realiteit van het asielverhaal van personen die om internationale bescherming verzoeken - de DVZ is de instantie die verantwoordelijk is voor de identificatie van vreemdelingen. Zelfs als verzoeker zijn informatie laattijdig indient, is dat niet zo laat dat zijn behoefte aan internationale bescherming niet kan worden beoordeeld. In dit verband heeft Uw Raad al beoordeeld dat:

« 5.2.5 La partie défenderesse relève d'abord que les requérants ont menti lors de leurs premières déclarations quant à leur origine et quant aux raisons qui les auraient poussés à quitter l'Irak et à demander une protection internationale auprès de la Belgique. Le Conseil observe à cet égard que si un tel constat est de nature à jeter le doute sur la crédibilité des récits des requérants, il n'en demeure pas moins que la question déterminante à trancher consiste à savoir si nonobstant de tels propos mensongers, les requérants parviennent à démontrer dans leur chef l'existence d'une crainte fondée de persécution ou d'un risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour dans leur pays. En effet, si l'examen de crédibilité auguel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'un risque réel qui pourrait être établi à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. (...) »

5.2.8 Le Conseil, dans le cadre de sa compétence de pleine juridiction, conclut, à la lecture de l'ensemble de pièces soumises à son appréciation et au vu des déclarations faites à l'audience, que les faits allégués par les requérants sont plausibles, cohérents et corroborés par des documents fiables » (RW - arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019).

Zoals in de volgende punten zal worden besproken, is het bovendien belangrijk op te merken dat verzoeker zichzelf tijdens zijn onderhoud bij het CGVS niet één keer heeft tegengesproken, maar integendeel coherent, logisch en gedetailleerd was. Al deze elementen hadden verzoeker ertoe moeten brengen de realiteit van zijn werk als arbaki aan te tonen.

• Aangaande verzoekers werk

Het CGVS is van oordeel dat verzoekers werk als arbaki om drie verschillende redenen niet geloofwaardig is (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Ten eerste verwijt het CGVS verzoeker dat hij zijn werk als arbaki niet eerder heeft vermeld. In dit verband wordt verwezen naar het eerste punt. Daarnaast begrijpt het CGVS niet waarom verzoeker heeft verklaard dat B. (...) een arbaki was en niet hijzelf en F. (...). Verzoeker erkent dat het niet zo logisch was om niet te

zeggen dat F. (...) arbaki was, maar wel B. (...), maar hij was volledig gedestabiliseerd toen hij in België aankwam en gaf daarom een heel ander verhaal. Zoals hij aan het CGVS uitlegde, wilde hij zijn broer F. (...) niet vermelden omdat ze samenwerkten en niets met hem te maken wilden hebben (NPO, p. 17).

Ten tweede verwijt het CGVS verzoeker beperkte en weinig doorleefd informatie met betrekking tot de opleiding van één maand die hij heeft gevolgd. Het bekritiseerde verzoeker ook voor het feit dat de informatie die hij verstreekte over de onderwerpen die hij tijdens de opleiding bestudeerde niet zo volledig was als de informatie in de objectieve bronnen van het CGVS.

Om te beginnen vermeldt het CGVS een groot deel van de door verzoeker verstreekte informatie niet, aan de hand waarvan zou kunnen worden beoordeeld of hij al dan niet als arbaki heeft gewerkt. Toen hem werd gevraagd uit te leggen welke stappen hij had ondernomen om zich bij de lokale politie aan te sluiten, legde hij dit rechtstreeks uit:

Ja.

Dus ik ging naar de lokale politiecommandant, zijn naam is commandant S. (...) en hij is afkomstig van Miakhel dorp. Hij verleide mij om naar het districtshuis te gaan om dat formulier op te halen. Hij zei dat hij in het districtshuis zou zijn en ons zou helpen. Dus wij gingen naar het districtshuis, wij haalde het formulier op en gingen naar de malik van het dorp. Hij moest dat formulier tekenen. En dan wij moesten ook twee personen als garant meebrengen. Dan hebben wij dat formulier teruggebracht naar het districtshuis. Wij hebben die dan afgegeven en dan hebben ze die getekend en dan hebben we diezelfde papieren naar de provinciehoofdstad gebracht. Dan zijn we met die papieren naar het hoofdkwartier van de provinciepolitie gegaan. Zij hebben dat getekend en dan moesten we die documenten naar het rekruteringsdepartement brengen. En dan naar de provincieraad om die te laten tekenen. De provincieraad heeft die documenten dan getekend, bevestigd, en dan zijn we met dezelfde documenten naar het districtshuis gekomen. Wij gaven de documenten aan het districtshuis en dan wilde zij zien of wij geschikt waren voor de job en dan gingen ze ons binnen een week terugbellen. Drie dagen later worden wij gebeld door het DH en dan gingen wij naar daar en dan brachten zij ons naar de opleidingsacademie gebracht. En dan kregen we opleiding. (NPO, p. 8)

Vervolgens gevraagd om over de thema's te praten, gaf verzoeker, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, een bepaalde hoeveelheid informatie over elk van de drie geziene thema's, zo nodig met behulp van mime. Hij vertelde ook wie de training gaf, waar, en hoeveel personen er waren (NPO, pp. 8-9). Theorie en praktijk verschillen ook, en verzoeker legde alles uit wat hij zich kon herinneren, gezien het feit dat het drie jaar geleden was.

Bovendien is bij het lezen van de bron in zijn geheel waarop het CGVS zich baseert, duidelijk dat de training van een maand zoals die wordt gegeven niet altijd zo rigoureuus is als in theorie wordt beweerd: "For several years following the inception of the program, the ALP curriculum was a standardized 21-day program consisting of classes on such topics as law (constitution, penal code, use of force), police procedures (handcuffing and searching, defensive tactics, investigations), small-units tactics (small arms, ambush tactics, hasty defense), protective topics (improvised explosive device and mine recognition, first aid, identification of friendly forces), and basic skills (marksmanship, physical training). In 2014, a fourth week of training was added to the standard curriculum to allow additional marksmanship training, as well as classes on such topics as human rights and community-oriented policing. This was done in part to improve the international community's perception of ALP. Although the ALP establishment procedures addressed the issue of additional specialized training in military occupational specialties, Coalition advisers have disagreed about whether it was worth trying to professionalize ALP. To some, ALP recruits should be trained in one several military specialties to reduce their reliance on AUP. One previous proposal, echoing a 2012 MOI request for more-specialized ALP training, recommended focusing on five specialty categories: logistics, maintenance, bomb detection, communications, and medical. But the need for expanded training was not universally recognized. A Coalition adviser observed in 2015 that AUP was supposed to manage all the support functions for ALP and that other forces were supposed to provide Quick Reaction Forces when necessary. Therefore, according to one NSOCC-A official, "once you train on the basics and checkpoints, that's all you need." Despite the recent increase to a fourweek program of instruction, this opinion mirrors what has historically been the Coalition's response to initiatives for increased training, presumably because of their uncertain cost and effectiveness, threat to higher-priority initiatives, and potential to remove the onus of supporting ALP from MOI. Leaving aside the question of whether increased ALP professionalization is cost-effective, it is clear that ALP guardians receive less logistics training than other elements of ANP. The ALP program of instruction in 2013 contained only two of the seven logistics classes offered by MOI, and guardians were not trained at all on the topics of equipment replacement and sustainment." (stuk 3)

In feite geeft verzoeker de namen van de drie controleposten waar hij werkte, het feit dat er een wisselensysteem was en de naam van de commandant van de controlepost (NPO, p. 9). Hij gaf de namen van zijn collega's, zijn salaris en beschreef zijn wapen en uniform (NPO, p. 10). Hij legt ook uit hoe hij zijn taken als wegcontrole uitvoerde (NPO, 11), evenals een gevecht tegen de taliban, en de naam van de chef van zijn leider (NPO, p. 12).

Hij geeft ook verschillende documenten, en voor elk document beschrijft hij wat het is, de datum waarop het document is uitgegeven, de foto's en de omstandigheden waarin ze zijn genomen, en de namen van de mensen die bij hem verschijnen (NPO, P-13)

Zijn advocaat maakte aan het einde van het onderhoud een lange opmerking om de logische en coherente verklaringen van de verzoeker te benadrukken, die het CGVS volledig negeerde:

Ok. Wenst de advocaat nog iets toe te voegen?

Als ik een lange opmerking mag maken, hoe de gebeurtenissen zijn verlopen in België. Eerst wi) ik benadrukken dat meneer S. echt getraumatiseerd was toen hij hier in België aankwam, zoals hij vandaag zei, was zijn reis naar hier erg lang en moeilijk. Hij was ook echt bezorgd om opnieuw te worden gerepatrieerd. Ik weet dat het CGVS verwacht dat vz eerlijk zijn over hun identiteit. Maar gezien de traumatische reis van mr S. (...) kan het hem niet verweten dat hij zich als minderjarig heeft voorgedaan, zodat hij zou vermijden opnieuw te worden gerepatrieerd. Tweede wat betreft het feit dat hij voor de arbaki heeft gewerkt, kan ik me voorstellen dat het CGVS zijn analyse zeer streng gaat beginnen, omdat hij niet van het begin eerlijk is geweest. Ik wil graag duidelijk maken dat ik mr S. (...) pas na het tweede gesprek bij DVZ heb gezien. Dus na zijn Dublin procedure. En dus dat is na dat gesprek dat ik ben te weten gekomen wat zijn echte job was. Als u wil heb ik een mail van 29 maart van zijn sociaal assistent, waarin hij verzoekt om een afspraak en waarin staat dat meneer mij een aantal dingen over zijn dossier wil vertellen. We hebben elkaar ontmoet op 19 april. En dat is de dag dat hij mij alles heeft uitgelegd en verteld hoe slecht hij zich voelt. Tijdens dit gesprek vertelde ik hem dat eerst we zullen bekijken of we de psychologische follow-up kunnen plannen. En twee, dat ik DVZ zou vragen om een kopie van zijn interview zou hebben en dat ik zodra deze kopieën had ontvangen, we opnieuw zouden ontmoeten om zijn echte verhaal te bespreken. Ik heb de email van 24 april, dat ik dit verzoek aan DVZ heb gedaan. Maar in de tussentijd, heeft meneer zijn oproep van het CGVS gekregen, dus ik zag hem opnieuw op 12 mei om hem voor te bereiden, maar ik ontving zijn dossier van DVZ pas op 15 mei, dus na onze afspraak. Dus samengevat, gezien de korte termijn en het feit dat we al waren opgeroepen, zonder dat ik toegang had zonder zijn dossier, heb ik hem gezegd goed voorbereid te zijn om de vragen over zijn werk te beantwoorden en vooral direct te zeggen dat hij gelogen had bij het begin van dit interview. Ik heb hem gewaarschuwd dat aangezien hij in het begin had gelogen, hij heel precies moest zijn met zijn info over zijn werk. Dat is wat hij heeft gedaan. En ik wil de grote hoeveelheid info benadrukken die mr S. (...) over zijn werk heeft gegeven. Ik heb meermaals genoteerd, dat hij heel nauwkeurig was, bijvoorbeeld bij namen en beschrijving van gebeurtenissen. Dus kan ik me heel moeilijk voorstellen, als meneer zou liegen over dit werk, hij zo veel details had kunnen geven. In conclusie, om zijn werk als arbaki vast te stellen, verzoek ik het CGVS soepel op te stellen over zijn aanvankelijke leugens. En vast te stellen dat als hij naar Afghanistan zou terugkeren, hij zeker een doelwit zou zijn voor de taliban. In een regio waar veel geweld voorkomt. Het CGVS mag het arrest zien van de CNDA waarin staat dat er in verschillende provincies, waaronder vz's provincie, sprake is van willekeurig geweld. (NPO, p. 20)

Ten derde verwijt het CGVS verzoeker dat hij geen logische verklaringen aflegt over het shiftsysteem op zijn checkpoint. In dit verband betreurt verzoeker dat de protection officer niet de tijd heeft genomen om dit alles met hem te verduidelijken: het shiftsysteem was eenvoudigweg niet regelmatig, maar afhankelijk van het schema dat door de commandant werd vastgesteld, die dit elke maand deed. De verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor lijken dus niet erg duidelijk, aangezien de shifts varieerden; er was een vast rooster, met een shift die normaal 2,5 uur duurde, maar het gebeurde ook dat de mensen ter plaatse het rooster niet precies volgden, afhankelijk van de vriendschapsbanden en de steun die ze elkaar gaven, en ze meerdere keren een shift werkten. Concluderend, als we de aantekeningen van het persoonlijk gesprek in zijn geheel lezen, blijkt dat verzoeker veel informatie heeft verstrekt en alle gestelde vragen heeft beantwoord, zodat het CGVS zijn werk als arbaki niet in twijfel kon trekken. • Aangaande het incident

Het CGVS kan niet geloven in het incident dat verzoekers vertrek heeft veroorzaakt, waarbij verzoekers twee broers werden aangevallen door de taliban (bestreden beslissing, p. 3).

Ten eerste verwijt het CGVS verzoeker dat hij een heel ander verhaal heeft verteld aan de DVZ. Het is echter volkomen logisch dat verzoeker een volledig ander verhaal heeft verzonnen, aangezien het ware verhaal intrinsiek verband houdt met verzoekers werk en dat van zijn broer. Verzoeker was bang in de knoop te komen als hij het incident half vertelde, of probeerde zijn werk als arbaki er niet bij te betrekken, dus vertelde hij iets anders. De aanval op zijn twee broers hield verband met zijn werk, aangezien zij al vele malen door de taliban waren bedreigd en zijn broers op weg naar huis van de controlepost waren aangevallen.

Ten tweede heeft het CGVS zich voor de beoordeling van de realiteit van de aanval op de broers van verzoeker gebaseerd op twee factoren, die bij lezing van de bestreden beslissing niet erg relevant blijken te zijn: namelijk het aantal taliban dat ten tijde van de aanval aanwezig was - ook al was verzoeker daar niet - en de reden waarom de taliban hadden besloten om op die plaats aan te vallen. Deze elementen volstaan niet om te beoordelen of verzoekers relaas geloofwaardig is. Daarentegen geeft verzoeker tijdens het vrije relaas een nauwkeurige beschrijving van zijn herinneringen aan het incident (NPO, p. 14), noemt hij de naam van het dorp waar zij werden aangevallen (NPO, p. 15) en beschrijft hij de verwondingen van zijn broers (NPO, p. 16). Al deze elementen, die verzoeker daadwerkelijk heeft meegemaakt, zijn niet meegenomen in de beslissing, terwijl zij het mogelijk maakten om de geloofwaardigheid van zijn relaas te beoordelen.

Verder legt verzoeker logisch uit waarom hij het aantal taliban niet kan weten: de taliban bevonden zich beneden de weg, in een dorp waar ze controle hadden, en schoten van onderaf (NPO, pp. 15 en 18). De piek waar ze werden aangevallen is geen vlakke piek, geen vlakte waar iedereen te zien is, het was geen frontale confrontatie. Dus de taliban stonden te wachten, verscholen, en schoten toen ze het konvooi zagen; het is

onmogelijk om te zeggen met hoeveel ze zijn, want behalve dat men begrijpt waar de kogels vandaan komen, zijn de taliban niet zichtbaar.

Bovendien heeft niet het leger ze geïdentificeerd, maar de dorpingen. Ze waren bang om te veel details te geven en représailles te riskeren, en legden gewoon uit dat het taliban waren.

Tot slot is verzoeker verbaasd over het oordeel van het CGVS dat de taliban een risico hebben genomen: naar zijn ervaring handelen de taliban altijd op deze manier, door zich langs de wegen/controleposten te verbergen en deze rechtstreeks aan te vallen. Deze aanpak van de taliban is helemaal niet verrassend en verzoeker begrijpt in elk geval niet hoe hij de strategie van de taliban zou kunnen verklaren. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met het NBMV-interview wil verzoeker ten slotte het volgende verduidelijken:

- hij heeft altijd verklaard dat hij een broer B. (...) had die was overleden, misschien is dat de reden dat zijn naam er niet bij stond, maar hij is hier altijd duidelijk over geweest;

- verzoeker heeft altijd zijn broer "F. (...)" genoemd, maar het is helemaal niet onmogelijk dat ze, gezien de snelheid van dit eerste interview, "R. (...)" hebben geschreven.

Concluderend moet de nadruk worden gelegd op de realiteit van het incident dat tot het vertrek van verzoeker heeft geleid, en op de realiteit van de dreigementen van de taliban in het algemeen: het bewijs hiervan is dat verzoeker zichzelf nooit heeft tegengesproken; integendeel, hij gaf steeds dezelfde informatie in termen van chronologie:

- tot twee keer toe zei hij dat zijn familie naar Tamir Bazar moest verhuizen twee maanden nadat hij was begonnen te werken (NPO, pp. 7 en 14);

- hij geeft verschillende keren dezelfde datum van de dreigbrief (NPO, pp. 13 en 15);

- wanneer er enige verwarring lijkt te bestaan over de datum van zijn vertrek

- 10 dagen na het incident - herhaalt hij dit aan het einde van het verhoor ter verduidelijking (NPO, p. 15, 16 en 20).

Verzoeker kan ook de namen geven van de taliban die zijn familie lastigvallen en waar ze vandaan komen (NPO, p. 15).

Bij al deze elementen moet recht worden gedaan aan de Problemen die verzoeker in Afghanistan ondervindt.

• Aangaande de problemen na verzoekers vertrek

Het CGVS kan niet geloven in de redenen waarom de familie van Meneer S. naar Iran is verhuisd. Volgens het CGVS wekt het verbazing dat de taliban de vader van verzoeker een termijn hebben gegeven om zijn dochters uit te huwelijken (bestreden beslissing, p. 3).

De redenering van het CGVS is zeer verrassend, aangezien in veel zaken betreffende Afgaanse aanvragers die problemen hebben gehad met de taliban, de vraag naar de door de taliban gegeven termijn om aan hun bevel te voldoen systematisch aan de orde komt. Het CGVS vraagt namelijk zeer vaak of er een termijn is gegeven door de taliban en is van mening dat wanneer er geen termijn is gegeven, het verhaal van de verzoeker niet geloofwaardig is. Hier is een voorbeeld van een negatieve beslissing: "Op de vraag of de taliban een deadline gaven waarin je vader het geld moest betalen, antwoordde je van wel, maar wist je niet te vertellen wat die deadline precies was (CGVS, p. 16)."

Het CGVS beschouwt deze deadline dus ten onrechte als een kans voor de familie van verzoeker om te vluchten, want dit is de gebruikelijke werkwijze van de taliban: ze geven een deadline waarbinnen men hun bevel moet opvolgen, anders voeren ze het met geweld uit en/of straffen ze men. Vluchten kost geld en de taliban hadden geen idee dat de familie van verzoeker naar Iran zou kunnen vluchten.

Er zij ook op gewezen dat het CGVS het feit dat de familie van Meneer S. zich in Iran bevindt, niet lijkt te betwisten: gezien de moeilijke levensomstandigheden voor Afghanen die hun toevlucht zoeken in Iran, toont dit eenvoudige objectieve feit aan dat verzoekers familie geen andere keuze had dan te vluchten wegens de problemen met de taliban.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker de namen noemt van de taliban met wie zijn zussen zouden trouwen, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas vergroot (NPO, p. 16).

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet
In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "(...)

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : "la Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de «torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine» devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

• Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie

Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim - dont près de neuf millions sont menacés de famine" (ONU Infos, "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/storY/2021/12Z110952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people – half the population – are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 -the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe'" (World Food Programme, "'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op:

<https://www.wfp.org/stories/ourpresence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-O>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogrammablijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoeg te eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a falling economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday.

WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution"- UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op:

<https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen".

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat: « 2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat "(...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM,

zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...).

Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een rebel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Eimi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...) ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de taliban. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le

Monde, “Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « a parti pris politique »”, 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsablees-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html).

Volgens OSAR, “Sur le plan humanitaire aussi, la situation s’est dramatiquement aggravée, en raison de l’arrêt brutal de l’aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l’étranger. C’est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d’autres services dont la consommation implique un revenu financé par l’étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu’à présent du financement de la

communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson-Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus.

Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite.

De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-es se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des talibans ».

Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes.

Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23)

Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants,

surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020. Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...) En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25)

Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020.

Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleuses non qualifiées. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bamyân, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés» (pp. 26-27) (OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 Oktober 2021, beschikbaar op :

https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/MittlererOsten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefaehrungsprofile FR.pdf).

Bovendien persen de taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden:

"Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] taliban authorities have also used

intimidation to extract money, food, and services. "When the taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people," a woman from a village said (Human Rights Watch, "Afghanistan: taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-womenlivelihoods-identity>).

- "War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger" (Gandhara, "taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 Oktober 2021, beschikbaar op: <https://qandhara.rferl.org/a/taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>). De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren.

Artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiend rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad:

"4.4.72. In tegenstelling tot de summier analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

4.4.13. In acht genomen wat vooraf gaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: "De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet"

(RvV - arrest nr. 278.654 van 12 Oktober 2022). Bij het lezen van het verslag EUAA, "COI Report. Keysocio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van 16 augustus 2022 (beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicatorsafghanistan-and-kabul-city>) wordt in verschwende passages het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de taliban vermeld:

"Due to the taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets and fleeing of journalists, censorship, political interference from the taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a 'lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level' (p. 11)(...)

In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the taliban's inability to deliver basic services, (p. 15) (...)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, '[t]he humanitarian conditions created by Afghanistan's multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.' It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need. (p. 16)(...) Afghanistan's public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban's takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country's economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October/November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or - in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022. (p. 22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12 % of respondents said they were self-employed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %. Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs.

Almost all respondents (98 %+) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (7 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27% of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 % of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 % reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e-Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance.

Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 % reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19 percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...)

UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country (p. 44)" (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op <https://www.cgira.be/fr/infos/pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>).

De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt met werken, zijn verstoken van water. De machtsovername door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te wijten aan de machtsovername door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

• Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c)

In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. [...] Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. [...]"

Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threat since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op:

<https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>)

Energijds, in het laatste verslag "Afghanistan : COI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asyls (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. Wij noemen hier slechts een paar betreffende verzoekers regio van herkomst, Kapisa:

"International Crisis Group, Tracking Conflict Worldwide: Afghanistan - March 2022, 6 April 2022 "Following 25 Feb Taliban large-scale search operations in north, specifically in Kabul, Kapisa, Parwan and Panjshir, in attempt to forestall spring offensive by NRF, Taliban early March expanded operations to Logar and Laghman provinces (east), Baghlan province (north), and Herat and Badghis provinces (west); rumours rose of imminent large-scale operations in Nangarhar province (east). Risk of Islamic State Khorasan (ISIS-K) and NRF resuming operations in warmer weather remained. " (p. 16)

ACLED, REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN 7-13 MAY 2022, 19 May 2022 "In Afghanistan, the Taliban intensified operations against the NRF in the northern Panjshir and Baghlan provinces last week. These clashes led civilians to flee their homes, while reportedly also being targeted and tortured by the Taliban (CBS News, 16 May 2022; RFE/RL, 13 May 2022). Further clashes between the NRF and Taliban forces were reported in Parwan, Kapisa, and Warsaj district, Takhar province, after the NRF claimed to have seized key points in Warsaj from the Taliban the week prior. At least 12 civilians were killed by Taliban forces in Warsaj district, as some civilians, including the former governor of Warsaj, were tortured for information on the NRF (Subhe Kabul, 11 May 2022). Taliban forces also carried out airstrikes in Warsaj, prompting civilians to flee. ACLED's Subnational Surge Tracker first warned of increased violence to come in both Panjshir and Takhar in the past month. Meanwhile, IS and anti-Taliban groups targeted Taliban forces across the country. IS killed at least three Taliban members and injured others in attacks in Nangarhar and Kunar provinces. In Ghazni province, the anti-Taliban Afghanistan Liberation Movement conducted a rocket attack in Waghaz district, claiming to have caused Taliban casualties. Also in Ghazni, the Watandost Front, or Patriotic Front, claimed to have seized control of a village in Ab Band district during an attack on a Taliban base - reportedly the group's first

armed interaction with the Taliban (Subhe Kabul, 20 May 2022)." (p. 25)

UNGA, Report of the Secretary-General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 7 December 2022 "The report provides an update on the activities of the United Nations in Afghanistan, including political, humanitarian and human rights efforts, since the issuance of the previous report, dated 14 September 2022 (A/77/340- S/2022/692). (...) B. Security 18. Between 17 August and 13 November, the United Nations recorded 1,587 security-related incidents, a 23 per cent increase from 1,291 incidents recorded during the same period in 2021. Armed clashes increased by 27 per cent, from 99 to 126; air strikes by 25 per cent, from 4 to 5; detonations of improvised explosive devices by 7 per cent, from 74 to 79. Assassinations decreased by 53 per cent, from 160 to 75. The Western, Southern and Eastern regions accounted for 52 per cent of recorded incidents, with Kabul, Herat and Kandahar being the most affected provinces. 19. Armed opposition activities intensified. UNAMA recorded 22 armed groups claiming to operate in 11 provinces. The National Resistance Front and the National Liberation Front claimed attacks in Badakhshan, Baghlan, Kapisa, Nangarhar, Nuristan, Takhar, Panjshir and Parwan Provinces. While the National Resistance Front expanded its operations in eastern and north-eastern provinces, the most significant clashes took place in Panjshir, where de facto security forces launched an offensive in several districts on 9 September, following Mullah Abdul Qayyum Zakir's appointment on 20 August as military commander for Baghlan's Andarab valley and Panjshir. (p. 38)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 13 August-9 September 2022, 15 September 2022 "[...] In Afghanistan, the NRF continued to clash with the Taliban in Panjshir, Takhar, Kapisa, Badakhshan, and Baghlan provinces during the past month. [...] Following the clashes, Taliban forces continued to displace, arrest, torture, and kill civilians in Panjshir. NRF also shelled Taliban bases and conducted targeted attacks, including the killing of the Taliban's intelligence director in Eshkamesh district of Takhar. Separately, unidentified groups perpetrated multiple drone strikes in Afghanistan over the past month. [...] Meanwhile, IS targeted the Taliban and civilians with suicide bombings in Kabul and Herat cities. On 2 September, at least

18 civilians were killed and over two dozen were wounded during an attack by an IS suicide bomber inside a mosque in Herat. [...] Civilians also continued to be targeted by unidentified groups over the past month. In one of the deadliest attacks of the year, unknown attackers detonated a bomb inside a Kabul mosque during evening prayers on 17 August, reportedly killing 21 people."

(p. 51) ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 25 June-1 July 2022, 7 July 2022 "In Afghanistan, clashes between the National Resistance Front (NRF) and the Taliban 20 occurred in Kapisa, Baghlan, and Panjshir last week. The NRF and the Afghanistan Freedom Front (AFF) conducted a joint operation against the Taliban in Koh Band district of Kapisa province. This is the second time ACLED records a coordinated attack by the two groups since AFF declared its presence in February. Meanwhile, AFF claims to have repelled attacks by Taliban forces in Baghlan province, killing and injuring a dozen Taliban members (Twitter @AfgFreedomAFF, 30 June 2022). Additionally, an attack by the Afghanistan Liberation Movement killed three Taliban members on foot patrol in Balkh province. "IS also attacked Taliban forces, targeting a vehicle with explosives in Kabul city, with reports indicating five Taliban members were killed or injured. Elsewhere, in Nangarhar province, Taliban forces claim to have killed five IS members during a special operation last week." (p. 86)"

Andere nieuwsbronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alles behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op:

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf).

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel: "As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan » Januari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 (beschikbaar op:

<https://www.cgrra.be/fr/infos-pays/easo-coi-report-country-focus-2>) dat veel organisaties/personen die

informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de Taliban de macht hebben overgenomen: "The political situation and conflict dynamics radically changed in Afghanistan when the US withdrew their forces and the former government collapsed in mid-August, leading to the Taliban taking power and reinstating the Islamic Emirate of Afghanistan (IEA). The Terms of Reference that formed the basis of the report structure, contain questions related to the type of state and rule that may be established under the Taliban, and how it will impact the everyday life of the Afghan people and certain groups of the population. Such forward looking questions are impossible to answer with certainty at this stage, mainly due to a great information gap on the situation in the country and on the Taliban's intentions, but also due to the transitional and highly volatile period that Afghanistan undergoes at the time of writing. During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future. Against the background of prevailing research imitations, this report demonstrates preliminary findings on how Taliban rule has manifested itself since the takeover of Kabul but does not analyse whether these findings are representative of the Taliban leadership's intentions nor of their bearing for the future. For the same reason the demonstrated security incidents and trends are events known to EASO but should not be viewed as an exhaustive description of the current situation.

During the drafting period, journalism was facing major challenges in Afghanistan. Consequently, the possibilities to cover the situation from abroad reduced significantly. One of the main monitoring challenge was the fact that a great number of international and local journalists evacuated or fled the country. 7 A number of international media outlets withdrew their correspondents during the evacuation efforts in the last weeks of August 2021 and relied on monitoring the situation from abroad. However, there were international correspondents that stayed in the country, returned or took up duties in Afghanistan after the evacuations⁸, but in some cases it remained unclear whether international media had reporters on the ground or relied on freelancers " (pp. 8-9).

Volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet

wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal

internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p. 9-10)” (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien vóór de machtsovername door de taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten.

Het CGVS mag de machtsovername door de taliban – een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van

terugkeer naar Afghanistan. Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de taliban durven in te gaan, wordt het ergste leed aangedaan:

“De l'avis des talibans, la Constitution afghane de 2004 est « inacceptable et inappropriée » pour l'Afghanistan, car elle a été « copiée de l'Occident, imposée à une société musulmane et appliquée arbitrairement ». 10 Il n'est donc pas étonnant que, dans sa déclaration du 28 septembre 2021, le ministre de la justice taliban Abdul Hakim Sharai ait provisoirement réintroduit la Constitution de la monarchie de 1964, à l'exclusion toutefois des articles contraires à l'islam. Selon la Constitution de 1964, le roi n'avait de comptes à rendre ni au peuple, ni au Parlement. L'avenir nous dira à quoi ressemblera une constitution élaborée par les talibans. 11 Lors d'un voyage à Moscou en février 2019, Sher Mohammad Abbas Stanikzai avait expliqué qu'une constitution « acceptable pour les talibans devait [...] se fonder sur des principes islamiques, des intérêts nationaux et des acquis historiques ». Elle devait en outre garantir la dignité humaine, les valeurs nationales, la justice sociale et les droits humains, ainsi que l'intégrité territoriale de l'Afghanistan ». Après les mesures de restriction prises par les talibans durant les premières semaines de leur règne, il y a lieu de douter que leur Constitution reflète effectivement ces valeurs. 12 Lors de leur première conférence de presse qui s'est tenue le 17 août 2021, les talibans ont décrété une amnistie générale et promis, par l'intermédiaire de leur porte-parole Zabihullah Mujahed, qu'ils allaient gracier tous ceux qui les avaient combattus. Ils se sont également engagés à respecter les droits des femmes dans les limites de la Shari'a islamique, sans pour autant préciser ce qu'ils entendaient par là. Ils ont garanti aux médias qu'ils pourraient continuer à travailler de façon libre et indépendante s'ils restaient « à l'intérieur de leur cadre culturel » et respectaient « les valeurs islamiques et l'impartialité ». La communauté internationale se montre préoccupée par la manière dont les talibans comptent tenir ces promesses et craint que leur mise en oeuvre soit difficilement compatible avec les normes internationales en matière de droits humains. 13 En septembre 2021, l'Afghanistan Analysts Network (AAN) a indiqué que ceux qui continuaient à lutter contre les talibans après leur prise de pouvoir étaient poursuivis avec acharnement. Pendant les combats, les districts d'Andarab (province de Baghlan), de Behsud (province de Wardak) et de Khedir (province de Daikundi) ont ainsi été le théâtre d'exécutions sommaires. 14 Fin septembre 2021, le mollah Nooruddin Turabi, ancien ministre de la justice des talibans aujourd'hui responsable des prisons, a annoncé que le régime taliban allait réintroduire les châtiments tels que les exécutions et les amputations. Il n'est pas encore clair si les sanctions seront appliquées en public.

15 Le 25 septembre 2021, les talibans ont déjà tué quatre hommes à Herat et pendu leurs corps dans un lieu public. Ils les accusaient d'avoir enlevé un commerçant et son fils. 16 La MANLIA souligne depuis des années « que de tels châtiments constituent des violations des droits humains et des abus. » Elle précise que des peines aussi lourdes que ces exécutions représentent de graves violations du droit international humanitaire assimilables à des crimes de guerre” (pp. 6-7) (OSAR, “Afghanistan: Profils à risque”, 31 Oktober 2021, beschikbaar op: [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefaehrungsprofile FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf)). De eerste openbare executie vond plaats op woensdag 7 december - een duidelijk teken van ernstige mensenrechtenschendingen - en is reeds algemeen bekritiseerd door de internationale gemeenschap: « Le retour déplorable des exécutions publiques en Afghanistan est la dernière phase en date de la politique alarmante de violation des droits humains menée par les talibans dans le pays. Ils continuent de faire fi de manière flagrante des principes des droits humains et affichent un mépris total pour le droit international relatif aux droits humains. » a déclaré, Dinushika Dissanayake, directrice régionale adjointe pour l'Asie du Sud à Amnesty International.

« Procéder à des exécutions en public ne fait qu'ajouter à la nature déjà cruelle, inhumaine et dégradante de la peine capitale, et ne peut que déshumaniser la personne mise à mort et brutaliser celles qui assistent à l'exécution. Loin de renforcer la foi en la justice, ces mises en scène publiques perpétuent une culture de l'acceptation de la violence.

« Toute exécution bafoue le droit à la vie. Quand elle se déroule en public, elle constitue un terrible affront à la dignité humaine qui ne saurait être toléré. Ce retour en arrière opéré par les talibans constitue une grave régression sur le terrain des droits humains. »

Complément d'information Taj Mir, de la province de Hérat, a été exécuté en public mercredi 7 décembre dans un stade de sport bondé de la province de Farah (sud-ouest du pays).

Il avait été reconnu coupable de meurtre par les plus hautes juridictions talibanes, selon une déclaration diffusée par les talibans

Cette exécution menée dans la province de Farah, dans l'ouest de l'Afghanistan, a été vue par des centaines de spectateurs, parmi lesquels de nombreux hauts responsables talibans : Mawlawi Abdul Hakim, président de la Cour suprême talibane ; Abdul Ghani Barader, vice-Premier ministre taliban ; Sirajuddin Haqqani, ministre taliban de l'Intérieur ; Mohammad Khalid Hanafi, ministre taliban du Vice et de la Vertu ; et Abdul Hakim Sharghi, ministre taliban de la Justice.

Selon des experts des Nations unies dans le domaine des droits humains, les exécutions en public ne servent aucun intérêt légitime et ne font qu'amplifier le caractère cruel, inhumain et dégradant de ce châtiment. » (Amnesty International, « Afghanistan, Amnesty International condamne l'exécution publique menée par les talibans », 7 december 2022, beschikbaar op :

<https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/afghanistan-amnestyinternational-condamne-execution-publique>)

Op 14 februari 2023 heeft de "Cour Nationale du Droit d'Asile" in Frankrijk geconcludeerd dat er in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld: "73. D'après les indications circonstanciées du rapport « Afghanistan – Country Guidance » établi par l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA) en janvier 2023 sur le fondement d'informations collectées à la date du 31 octobre 2022 (v. p. 124 et suivantes), le conflit armé qui sévit dans les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Panchir, Parwan et Takhar entraîne une situation de violence aveugle à l'égard des civils, dont l'intensité n'est toutefois pas exceptionnelle. Aucun élément d'information plus récent ne permet d'infirmer une telle appréciation. 14. D'une part, selon ce rapport, la province du Panchir est la plus affectée par cette violence aveugle, laquelle y atteint un niveau qui, sans être exceptionnel, reste élevé. Il en résulte que les autorités chargées de l'asile doivent accorder la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, à un demandeur d'asile ayant vocation à se réinstaller dans cette province dès lors qu'apparaissent des éléments propres à sa situation personnelle, de nature à justifier une telle protection. En revanche, un demandeur afghan ayant vocation à rejoindre une autre province n'est, compte tenu de la situation géographique du Panchir, de sa topographie et de la nature de ses infrastructures routières, pas fondé à soutenir qu'il aurait nécessairement vocation à traverser le Panchir afin de rallier sa propre province de réinstallation et ne saurait, en principe, être protégé du fait des éventuels risques qu'il courrait en cas de traversée du Panchir. 15. D'autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n'atteint pas un niveau élevé, qu'une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d'attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d'éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s'ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d'asile ayant vocation à s'y réinstaller qu'en présence d'éléments caractérisant un risque accru d'être exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu'une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique" (CNDA, 14 februari 2023, n° 22023959, C+, beschikbaar op :

<http://www.cnda.fr/content/download/211604/2022596/version/1/file/22023959.pdf>). In casu wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kapisa. Hij was ook lid van de voormalige Afghaanse regering, dus loopt hij een groter risico slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld als hij terugkeert. Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, blijkens de inventaris der stukken, "RAND Corporation, "Assessing the Ability of the Afghan Ministry of Interior Affairs to Support the Afghan Local Police", 2016".

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 16 mei 2024 een eerste aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker betoogt als volgt:

"Ten eerste diende verzoeker het stuk 4 in om zijn verwantschap met zijn broers te bewijzen en Uw Raad zo te overtuigen van de realiteit van zijn asielverhaal (in het bijzonder het incident dat leidde tot de dood van B. (...)) en verzoekers vertrek uit Afghanistan). Hij dient het stuk 5 in als verder bewijs van zijn werk als arbaki in Afghanistan.

Ten tweede wil verzoeker aantonen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht zich te integreren (stukken 6-16). Sinds hij meer dan twee jaar geleden in België aankwam, heeft Meneer S. (...) zich enorm ingespannen om Frans te leren, deel te nemen aan de activiteiten van het centrum en deel te nemen aan het sociale en economische leven in België. De verschillende getuigenissen spreken over zijn serieuze houding, zijn integratie, zijn respect en het feit dat hij Frans leert. Door zijn werk heeft verzoeker mensen van verschillende nationaliteiten leren kennen, met wie hij vrienden is geworden; ze gaan soms samen iets drinken en eten.

Bovendien moet worden benadrukt dat er geen zekerheid bestaat over de behandeling van Afghanen in geval van hun terugkeer. Meneer S. (...) heeft Afghanistan meer dan vier jaar geleden verlaten, voordat de Taliban aan de macht kwamen.

In het laatste verslag "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van CEDOCA van 14 december 2023 (beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf) wordt opgemerkt dat er in 2022 en de eerste maanden van 2023 geen gedwongen terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan heeft plaatsgevonden en dat er momenteel geen akkoord is tussen België en de Taliban over de terugkeer van Afghanen: "Volgens een bron, die geciteerd wordt in het Nederlandse Ambtsbericht Afghanistan van 2023, erkent de Taliban geen overeenkomsten die door de regering van voormalig president Ashraf Ghani of voorgaande regeringen zijn ondertekend. Volgens bronnen geciteerd in de Ambtsberichten Afghanistan van 2022 en 2023 heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 geen gedwongen terugkeer plaats gevonden vanuit Europa naar Afghanistan (p. 18). (...) Er is op dit moment geen Belgische diplomatieke post in Kaboel en België heeft sinds de machtsovername door de Taliban geen diplomatieke relaties opgebouwd met de de facto nieuwe autoriteiten (p. 19)".

In 2023 was er slechts één gedwongen vertrek vanuit België naar Afghanistan, zonder verdere informatie over de behandeling die deze persoon kreeg bij zijn terugkeer: "Op 24 april 2023 en 20 juni 2023 verkrijgt Cedoca via e-mail data van DVZ omtrent de vraag of er sinds de machtsovername door de Taliban nog gevallen zijn geweest van gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Uit deze data blijkt dat er op 13 augustus 2021, net voor de sluiting van het Afghaanse luchtruim, nog één persoon gedwongen vanuit België is teruggestuurd naar Afghanistan. Het ging om een vertrek zonder escorte. De vlucht werd uitgevoerd door een commerciële maatschappij en het ticket werd betaald door Frontex. Doorheen het hele jaar 2022 is niemand gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan vanuit België. In februari 2023 is één gedwongen vertrek vanuit België naar Afghanistan geregistreerd door DVZ. Dit gebeurde zonder escorte en deze keer was er geen link met Frontex" (p. 19).

Er werden echter geen vrijwillige terugkeren vanuit België naar Afghanistan gemeld: "Op 20 juni 2023 verkrijgt Cedoca per e-mail van IOM de informatie dat deze organisatie tot dan toe geen terugkeer heeft georganiseerd vanuit België naar Afghanistan. IOM voegt hieraan toe dat allé vrijwillige terugkeer naar Afghanistan is opgeschort sinds augustus 2021 en dat deze maatregel nog steeds van kracht is" (p. 28). Dit verklaart waarom we geen informatie hebben over de behandeling van teruggekeerden door de Taliban: "is ergeen volledig overzicht beschikbaar van de Afghanen die vrijwillig terugkeren naar hun thuisland - zowel wat betreft een permanente terugkeer als met betrekking tot een kort of langer tijdelijk verblijf" (p. 29).

Wat de andere Europese landen betreft, geeft het rapport alleen informatie over terugkeer uit Frankrijk. Frankrijk heeft één persoon onder dwang teruggestuurd. Het gaat over een Afghaan die in 2020 tot 18 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld omwille van het verheerlijken van terrorisme. Het rapport geeft geen informatie over de behandeling van deze persoon bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

Het rapport bevestigt opnieuw dat er geen betrouwbare informatie is over het aantal mensen dat vanuit Europa terugkeert naar Afghanistan: "Volgens een bron geciteerd in het Nederlandse Ambtsbericht Afghanistan van 2023 is het onbekend hoeveel Afghanen er vrijwillig teruggekeerd zijn naar Afghanistan vanuit westerse landen. Een andere geciteerde bron stelt niet op de hooft te zijn van vrijwillige of gedwongen terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan sinds augustus 2021. Nog een andere bron geciteerd in dit Ambtsbericht Afghanistan meldt dat er sinds de machtsovername door de Taliban vanuit Nederland tien personen vrijwillig naar Afghanistan zijn teruggekeerd via de DT&V (p. 29) (...) In haar Query Response over vertrek uit en terugkeer naar Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban, gepubliceerd in September 2022, geeft het Noorse Landinfo aan dat er weinig geweten is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan uit het Westen (p. 36)". In het verslag van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken wordt echter opgemerkt dat er geen gedwongen terugkeer heeft plaatsgevonden (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, beschikbaar op : <https://open.overheid.nl/documenten/ronl-ddb4f12508d6ab794d05d29826474c969cd5a44b/pdf>, p. 143).

Buiten Europa hebben de Verenigde Staten drie mensen gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan. De laatste persoon die in januari 2023 werd teruggestuurd, was een asielzoeker die uiteindelijk door de Verenigde Staten werd teruggenomen: "Bij zijn gedwongen terugkeer naar Afghanistan is hij, naar eigen zeggen, door de Taliban ondervraagd. Vervolgens is hij in het land ondergedoken gedurende enkele weken. Intussen waren Amerikaanse advocaten er echter in geslaagd aan te tonen dat de deportatie een procedurele vergissing was. Op 21 februari 2023 hebben de Amerikaanse autoriteiten er daarom voor gezorgd dat deze persoon teruggevoerd kon worden naar Los Angeles, Op het moment van de publicatie

van het artikel bevond hij zich daar opnieuw in een gesloten centrum” (pp. 20-21). Dit voorbeeld is bijzonder verhelderend, omdat het het risico van mishandeling bij terugkeer aantoonde. Rwanda heeft twee mensen teruggestuurd, maar minstens één van hen had banden met de Taliban: “Volgens de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR heeft minstens één van beide Afghanen banden gehad met de internationale troepenmacht in Afghanistan” (p. 21).

Het rapport analyseert vervolgens de terugkeer uit Turkije en de landen die grenzen aan Afghanistan. Hoewel het aantal hoger ligt (6.424 vrijwillige terugkeerders in 2022 voor Pakistan en Iran), zijn de meeste teruggekeerden in Pakistan gebleven, in de provincies die grenzen aan Afghanistan. Slechts 372 keerden terug uit Iran, en 23 uit andere landen. In 2022 keerden dus slechts 23 mensen uit niet-limitatielanden vrijwillig terug naar Afghanistan (p. 29). De cijfers zijn relatief hetzelfde in 2023, met de meerderheid van de mensen die terugkeerden naar Afghanistan na een verblijf in Pakistan. Bij deze terugkeer ging het om andere omstandigheden dan die van 3 verzoeker: “Volgens interviews afgenomen bij teruggekeerde Afghaanse huishoudens door UNHCR, heeft hun terugkeer uit Iran en Pakistan enerzijds te maken met sociaaleconomische uitdagingen in de gastlanden Iran en Pakistan, zoals strenge regels voor het verkrijgen van toegang tot land en verlies van inkomstenbronnen, maar anderzijds ook met hereniging met familieleden en het heropbouwen van een leven in het thuisland, de (vermeende) verbeterde veiligheidssituatie in Afghanistan en bepaalde overheidsprogramma's om landgoed toe te wijzen in Afghanistan. Sommige terugkeerders verklaren dat een angst voor arrestatie en mishandeling in het gastland of voor deportatie naar Afghanistan geleid heeft tot hun terugkeer. Uit deze interviews met teruggekeerde huishoudens blijkt eveneens dat meer dan 90 % van de terugkeerders zich voorafgaandelijk vergewist heeft van de veiligheidssituatie in hun thuisregio” (p. 30).

Deze informatie is echter niet relevant voor verzoeker, aangezien het echt het verblijf in Europa is, en niet in buurlanden met een moslimmeerderheid, dat het risico inhoudt om door de Taliban als ongelovige te worden gezien.

Het verslag concludeert dat er zeer weinig informatie beschikbaar is over hoe mensen die terugkeren naar Afghanistan na een langdurig verblijf in Europa worden behandeld: “Een bron, geciteerd in het Nederlandse Ambtsbericht Afghanistan van 2023, stelt dat er geen betrouwbare informatie beschikbaar is over de behandeling door de Taliban van personen die vrijwillig terugkeren naar Afghanistan” (p. 36).

Et staat ook: “Volgens een rapport van Freedom House, gepubliceerd in januari 2023, zouden de Taliban voor wat betreft het profiel van mensenrechtenverdedigers bepaalde factoren zoals het hebben genoten van een westerse opleiding, het hebben gewerkt voor een westerse organisatie, het dragen van kleding in westerse stijl en het spreken van Engels als indicatoren beschouwen voor associatie met de “vijand” (p. 37).

In het licht van deze informatie is het duidelijk dat een lang verblijf in Europa een risico op vervolging met zich mee kan brengen in geval van terugkeer. We beschikken echter niet over voldoende informatie om het risico op mishandeling bij terugkeer uit te sluiten. Zonder informatie is het onmogelijk om het risico op vervolging bij terugkeer uit te sluiten.

Ten derde wenst verzoeker ook Uw Raad nieuwe informatie over de dramatische socio-economische situatie te verstrekken. Dat zo de socio-economische terugval mee veroorzaakt wordt door de uitsluiting van de helft van de bevolking - zijnde de vrouwelijke helft - uit het sociaal en economisch leven. Dat de situatie sedert de machtsovername bovendien verergerd: “The situation is getting worse every day,” Ahmad, a former journalist in Herat, Afghanistan, told me. “I don't think anyone can afford to buy enough food anymore.” Afghanistan has been in the throes of an economic crisis for more than two years, after donors cut foreign funding in response to the Taliban takeover in 2021 and suspended Afghanistan's Central Bank from the international system. The Taliban's violations of women's rights in areas including employment, education, and freedom of movement have exacerbated the situation, intensifying its effect on women and girls. The humanitarian response is incapable of addressing the crisis, especially because levels of humanitarian aid have decreased since 2023 as donors' reduced aid in response to the Taliban's actions. According to the United Nations, in 2024, 23.7 million people - more than half of the country's population - will need humanitarian assistance. The statistics are startling: 69 percent of people do not have enough food; 67 percent have trouble accessing water, worsened by a prolonged drought linked to climate change; the economy has contracted by 27 percent; and only 40 percent of the population has access to electricity. On top of this, the healthcare system is on the verge of collapse. Women are bearing the brunt of the crisis. Alia, who used to work at a beauty salon in Kabul before the Taliban ordered their closure, told me: “After losing my job, I have no other means to afford my daily expenses. It's obvious that women in Afghanistan are suffering the most in losing their rights and means to survive.” In its 2024 humanitarian response plan for Afghanistan, the UN has requested \$3 billion to address the growing crisis but has received less than 3 percent of the required funds. Donors need to up their response to the appeal, but aid will not be enough on its own. Governments should support measures to normalize payments and other transactions through Afghanistan's banking system; restore public services in the areas of water management, electricity, and agriculture; address income-related poverty; and improve climate adaptation. They also need to work in a coordinated and unified way to ensure the Taliban are held accountable for their ongoing violations of the rights of women and girls” (HRW, “Out of Sight, Afghans Are Going Hungry - Taliban Abuses Exacerbate Impact on Women and Girls”, 14 maart 2024, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2024/03/14/out-sight-afghans-are-going-hungry>). •

Dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de Taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie: "The loss of foreign assistance has severely harmed Afghanistan's healthcare system and exacerbated malnutrition and illnesses resulting from inadequate medical care. Taliban restrictions on women and girls have impeded access to health care, jeopardizing their right to health; education bans guarantee future shortages of female health workers. • Special Envoys meeting in Doha on February 18, 2024, should condemn Taliban abuses while supporting resources for the healthcare system and essential services such as banking, water management, and electricity. (New York) - The sharp reduction in foreign assistance for Afghanistan's public health system, alongside the Taliban's serious abuses against women and girls have jeopardized the right to health for millions of Afghans, Human Rights Watch said in a report released today. The healthcare crisis has made the Afghan population increasingly vulnerable to severe malnutrition and illness. The 38-page report, "A Disaster for the Foreseeable Future": Afghanistan's Healthcare Crisis," describes how the collapse of Afghanistan's economy after the Taliban takeover in August 2021 inflicted severe harm on the country's healthcare infrastructure. Donors' decisions to reduce humanitarian aid have further weakened health care access, destabilized the economy, and worsened food insecurity. The Taliban's abusive policies and practices have greatly exacerbated the crisis. Bans on education for women and girls have blocked most training for future female healthcare workers, ensuring shortages for the foreseeable future. "The loss of foreign development aid and Taliban rights violations have caused a catastrophic health crisis in Afghanistan that is disproportionately harming women and girls," said Fereshta Abbasi, Afghanistan researcher at Human Rights Watch. "The Taliban have severely obstructed women from providing or accessing health care, while the cost of treatment and medicine has put care out of reach for many Afghans." Human Rights Watch interviewed Afghan and foreign aid officials, healthcare workers, and people seeking health care in 16 of Afghanistan's 34 provinces between February 2023 and January 2024. At the planned February 18 meeting of special envoys from key countries organized by the United Nations, governments should press Taliban leaders to remove restrictions impeding people's access to health care, including bans on women's education and employment. The special envoys should also address structural problems that have undermined Afghanistan's economic stability, including those affecting water management, electrical supply, and the banking system. 5 Over the previous two decades, the Afghan government had depended on international development support from donors to fund essential services like primary health care, even as Afghans paid most healthcare costs from their own pockets. The previous government's contribution to the public primary care system was negligible, leaving the system vulnerable to collapse once aid was withdrawn. Taliban authorities have also allocated little funding for health care, and humanitarian organizations have struggled to fill the void amid funding cuts that threaten this lifeline. While Afghans living in poverty have always faced difficulties obtaining health care because of costs, a rising number of Afghans now struggle to pay for food and are often unable to cover the price of medicines and transportation to reach health services. A 54-year-old man living with a kidney infection said, "Since the Taliban took over, the price of my medications has nearly doubled. This is too much for anyone who doesn't have a job. " The United Nations estimates that 23.7 million people - more than half of Afghanistan's population - will need humanitarian assistance in 2024. While humanitarian agencies provide life-saving assistance, they cannot replace all the essential services that had previously depended on donor support. As a Mercy Corps official said in September 2023, "The humanitarian response in Afghanistan simply cannot keep pace with the country's worsening conditions. " The Taliban's ban on women's employment with humanitarian agencies has compounded the crisis by creating additional obstacles to delivering assistance equitably and by depriving women and their families of income. Strict hijab and mahram (male guardian) regulations have impeded women from traveling for work or to receive treatment. A doctor in Samangan said: "The Taliban have instructed us not to treat any female patient who is not accompanied by a mahram or is not in full hijab. " Among those most affected by Afghanistan's healthcare crisis are people with disabilities. Due to decades of conflict and poor maternal health care, Afghanistan has one of the largest populations in the world of people with disabilities. Because of aid shortfalls, the few services for people with disabilities, including physical rehabilitation and mental health support, have largely disappeared. A counselor based in Kabul said that "even before the Taliban takeover, there were few donors to provide mental health services in major cities. Now most of them are gone, while people are in in greater need." The Taliban's restrictive policies further impede access to services for women and girls with disabilities. "The unprecedented economic crisis in Afghanistan has meant that millions are facing life threatening conditions," Abbasi said. "The situation demands more than humanitarian aid, it requires sustainable efforts to avert further economic decline and alleviate the immense Health", suffering of the Afghan population" (HRW, "Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil 12 februari 2024, beschikbaar <https://www.hrw.org/news/2024/02/12/afghanistan-aid-cutbacks-taliban-abuses-imperil-health>).

Dat het onterecht is dat de CGVS het feit dat de Taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoeren om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie. Dat de Taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past. Dat zo het Zweedse Comité op 15/3/2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm (beschikbaar op: <https://www.khaama.com/swedish-committee-halts-activities-in-afghanistan-amid-rising-pressure/>).

Ten vierde wenst verzoeker ook Uw Raad nieuwe informatie over de veiligheidssituatie te verstrekken. Vandaag blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend: "19. Between 1 November 2023 and 10 January 2024, the number of conflict-related security incidents increased in comparison to the same period in 2022-2023. 6 The United Nations recorded 1,508 security-related incidents, a 38 per cent increase from the 1,090 incidents recorded during the same period in 2022-2023. The central region saw the highest number of incidents, with 263 incidents recorded during the period, followed by the north-eastern region, where 247 incidents were recorded. 20. The increase was largely due to a rise in the number of incidents related to narcotics from 102 to 263, the majority of which were arrests of small-scale narcotics dealers, while data indicated consistent efforts by the de facto authorities to disrupt methamphetamine production in the western region and prevent the trafficking of narcotics into neighbouring countries through arrests in the eastern and south-eastern regions. The de facto authorities arrested also at least six Hizb-ut Tahrir members. Armed clashes occurred at a frequency similar to that during the same period in 2022 - 2023, decreasing from 61 to 60 incidents. 21. The armed opposition continued to pose no challenge to the Taliban for territorial control. However, assessing their capabilities remained difficult because many of the attacks claimed on social media could not be verified. The Afghanistan Freedom Front continued its campaign of assassinations and small-scale attacks against the de facto security forces, conducting at least 24 verified attacks between 1 November 2023 and 10 January 2024. The group continued to shift its activities from rural to urban areas, with four attacks in Pul-e Khumri city (Baghlan Province), four in Kabul city, one in Kandahar city, one in Aibak city (Samangan Province) and one in Mazar-e Sharif city (Balkh Province). The National Resistance Front was most active in Parwan Province and conducted no attacks in its traditional stronghold of Panjshir. There were no verified attacks by other armed political opposition groups, although the National Battle Front claimed on social media to have conducted several attacks. A new group initially known as the Freedom or Death Front and later renamed the Martyrdom or Freedom Front announced its formation on social media on 4 December and claimed to have conducted several attacks that were not verified. The few attacks claimed by the Afghanistan Liberation Movement and the National Mobilization Front were also unverified. 33. Attacks using improvised explosive devices caused at least 84 civilian casualties between 10 November 2023 and 4 February 2024 (11 killed, 73 wounded). On 6 January in the Dasht- e Barchi area of Kabul, an improvised explosive device targeting a public minibus killed at least 5 people and wounded at least 20 others, and on 9 January, an improvised explosive device targeting a commuter bus transporting staff of the de facto Office of Prison Administration killed at least 3 people and wounded at least 13 others. On 11 January, two further attacks were carried out. Also in Dasht-e Barchi, an explosion in a commercial centre killed at least three people and wounded at least 35 others; responsibility for the incident remains unclaimed. In Mazar-e Sharif, an improvised explosive device attached to a taxi wounded three people, with responsibility also unclaimed. 34. Between October and December 2023, unexploded ordnance continued to kill and wound civilians, primarily children, causing at least 67 casualties (15 killed, 52 wounded). On 22 December, in Kunar Province, seven members of one family (three adults and four children, including a seven-year-old boy) were wounded after unexploded ordnance found by the children detonated." (UNAMA, " The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", Report of the Secretary-General, A/78/789- S/2024/196, 18 februari 2024, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_march_20_24.pdf).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische 7 groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Bij deze eerste aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgens de inventaris volgende stukken:

4. Foto's van hem en zijn broers B. (...) et F. (...);
5. Een getuigenis van Meneer K.K. (...);
6. Een getuigenis van Meneer S.W. (...);
7. Een getuigenis van Meneer N.H. (...);
8. Een getuigenis van Mevrouw T.M.E. (...);
9. Bewijzen van zijn alfabetiseringscursussen;
10. Zijn contract van onbepaalde duur;
11. Een getuigenis van Meneer X.Y.Z. (...);
12. Een getuigenis van Meneer G.N. (...);
13. Een getuigenis van Meneer G.M. (...);
14. Een getuigenis van Menner B.E.A. (...);
15. Een getuigenis van Meneer M.F. (...);
16. Foto's van verzoeker in België (in het opvangcentrum, in de fitness, met vrienden en collega's)."

3.2. Verweerder legt op 21 mei 2024 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

3.3. Verzoeker legt op 22 mei 2024 een tweede aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt wat volgt:

“Verzoeker dient stuk 17 in om uw Raad te bewijzen dat zijn broer F. (...) voor de lokale politie werkte, net als hij.

Verzoeker dient stuk 18 in ter ondersteuning van zijn psychische kwetsbaarheid, zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Meneer S. (...) staat al bijna twee jaar onder psychologische behandeling vanwege trauma’s die hij heeft opgelopen in Afghanistan en op de migratieroute. Zijn grote psychische lijden, dat bij zijn aankomst in België niet is behandeld, verklaart mede waarom hij bij de indiening van zijn asielaanvraag niet heeft durven zeggen dat hij in Afghanistan politieagent was.

Hij dient stuk 19 in om zijn integratie nogmaals te bewijzen.”

Bij deze tweede aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgens de inventaris volgende stukken:

- “17. Een foto van de badge van zijn broer F. (...);*
- 18. Een psychologisch attest, dd 17 mei 2024;*
- 19. Een getuigenis van mevrouw Q.H. (...).”*

3.4. Verzoeker legt op 13 februari 2026 een derde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt wat volgt:

“Ten eerste voerde de verzoeker in zijn beroep aan dat hij vreesde voor vervolging vanwege zijn “verwesterling”. In een aanvullende nota van 16 mei 2024 had verzoeker al verschillende elementen voorgelegd met betrekking tot zijn verwesterlijking en zijn leven in België (stukken 9 tot 16).

In een arrest, waarin Uw Raad de vluchtelingenstatus van verzoeker heeft erkend, heeft U benadrukt dat een jonge Afghaan die al een aantal jaren in Europa woont, zonder zich daar noodzakelijkerwijs bewust van te zijn, op logische wijze maatschappelijke waarden en normen heeft geïntegreerd die hem blootstellen aan het risico van vervolging door de Taliban als hij terugkeert:

“Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op zestienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht. Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen – veelal onbewust – hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden. (...) In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de Taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. (...) Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen,

die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokaal gemeenschap” (RvV 299.500 van 5 januari 2024).

Dezelfde conclusies gelden *mutatis mutandis* voor Meneer Safi, die in 2022 in België aankwam.

Verzoeker heeft de afgelopen vier jaar in België doorgebracht, omringd door onze culturele normen en vrijheden, die hij zich eigen heeft gemaakt, zodat het voor hem onmogelijk zou zijn zich te onderwerpen aan de in Afghanistan geldende normen.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. Op 31 juli 2024 werd door de de facto autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd.

Met betrekking tot kleding stelt het meest recente EUAA-verslag van november 2024: “Soon after the Taliban takeover in 2021, there were sporadic reports of people being abused for wearing ‘western’ style clothing, such as a suite or jeans, and in some areas men were advised not to wear ‘western’ style clothes. The de facto MPVPV has issued a dress code for male state employees, instructing them to ‘dress like the prophet’ (meaning, in principle, to wear shalwar kameez – a loose-fitting knee-length tunic over baggy pants, a traditional headgear and growing one’s beard). Male students and teachers were also called upon not to wear ties on 15 April 2022, and in April 2023 the de facto Ministry of Education announced the shalwar kameez as the new school uniform for boys. The ‘Morality law’ of 31 July 2024, further states that:

- men should cover their bodies from the waist down to the knees, knees included;
- when ‘pursuing pastimes and exercise, men are obliged to wear clothes that conceal the required parts of the body, and that are not very tight or make certain parts of the body apparent;
- befriending non-Muslims and assisting them, imitating them in one’s appearance or character, are wrongful acts;
- wearing and popularising crucifixes, neckties and other such un-Islamic symbols’, are ‘wrongful acts’. (...)

One source interviewed by the Swedish Migration Agency explained that he had started to dress traditionally to avoid criticism and verbal harassment from the de facto MPVPV, while the Afghan analyst added that resembling those in power may indicate a certain status and bring social benefits. For example, one may avoid being questioned if looking like an important person. While the Swedish Migration Agency’s COI unit reported that men and boys still dressed in jeans and suits in April 2024, the Afghan analyst, interviewed on 1 October 2024, stated that pants had become more rare, although still being worn by some individuals within the younger generation. The Afghan researcher confirmed that there were still great variations between different regions as regards how people dress, and even between different districts within Kabul City, which also applies to other aspects as well, such as music, bodybuilding, tattoos, and short sleeve T-shirts which may be seen in some areas of Kabul, but which is basically impossible to see in provinces such as Kandahar. As of 30 September 2024, TOLONews news anchor still wore suits and neckties.

The de facto MPVPV has also issued advisory instructions for barbers not to cut men’s beard or do ‘western style’ haircuts. Although being advisory in their nature, there have been some reports of men and barbers being abused, arrested and detained for not abiding to these instructions. The ‘Morality law’ law of August 2024 also identified the ‘wrongful acts’ of ‘shaving one’s beard or reducing it to less than the width of a fist’, and ‘styling one’s hair in an un-Islamic manner’¹

1 EUAA, Afghanistan – Country Focus, November 2024, pp. 36-37, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_country_focus_20241111.pdf .

Met betrekking tot muziek stelt hetzelfde verslag nog steeds: “After the Taliban takeover, music schools closed, and in some instances, Taliban fighters have destroyed and burned music instruments, and subjected musicians to public shaming, physical violence,³¹⁷ and arrests. According to Artistic Freedom Initiative (AFI), the mere possession of music can lead to arrest or other punishments. Some musicians told the organisation that they had themselves destroyed or buried their instruments and deleted any evidence of their musical careers – as random house searches had become common. In February 2024, local media reported on about ten individuals being arrested in the district of Yengi Qala, Takhar Province, for playing music and singing in a private home. On 20 August 2024, officials of the de facto MPVPV claimed, during a press conference, that they had destroyed over 21 000 musical instruments in the past year”²

² Ibid., p. 43. .

Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen³

³ EUAA, Afghanistan - Country Focus, december 2023, p. 24, beschikbaar op: <https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report-afghanistan-country-focus-0> . In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door

MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen⁴

4 EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, November 2024, p. 27, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_country_focus_20241111.pdf.

Een zorgvuldige lezing van “wet op de Deugd en Ondeugd”, leidt tot de conclusie dat het voor verzoeker onmogelijk zal zijn om aan al deze beperkingen te voldoen. Het gaat niet meer om sociale normen, maar om gedragsregels die in de wet zijn verankerd en bestraft kunnen worden.

Het is nu ondenkbaar voor verzoeker, die meer dan 4 jaar in Europa heeft doorgebracht, om te verbergen wie hij werkelijk is.

Ten tweede, wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten.

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “Focus Afghanistan. Return from abroad” van 14 februari 2025

5 Beschikbaar op :
file:///C:/Users/User/AppData/Local/Temp/MicrosoftEdgeDownloads/ffb80403-d750-4c98-b3b9-23636718162f/afg-auslandsrueckkehr-e.pdf handelt specifiek over terugkeerders” vermeld:

“Repatriations and voluntary returns from European countries and North America have only occurred in isolated cases since the Taliban took power. (...) It can be assumed from this that even after the Taliban took power, individuals from various Western countries voluntarily or independently returned to Afghanistan (note 81). In some cases, voluntary returnees first negotiate the terms of their return with the Taliban. This can be seen, for example, in reports on the return of numerous high-ranking former officials, some of whom had been partially evacuated after the change of power, including the former mayor of Maidan Shahr, Zarifa Ghafari, who had been evacuated to Germany. She has since left the country again, however. The Afghanistan Analysts Network interviewed a former NGO employee who had been evacuated to Denmark but later returned to Afghanistan independently.⁸⁶ In addition, because of the improved security situation, there are numerous Afghan nationals residing abroad who are temporarily returning to Afghanistan for visit or business purposes” (p. 14).

Het rapport van Landinfo uit 2022 waarnaar in voetnoot 81 wordt verwezen, maakt echter geen melding van een groot aantal terugkeerde naar Afghanistan vanuit Europa, zodat deze conclusies slechts gebaseerd zijn op enkele terugkeerde met een specifiek profiel en geen grond vormen voor meer algemene overwegingen.

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de de facto autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. 5

In het licht van deze informatie is het duidelijk dat een lang verblijf in Europa een risico op vervolging met zich mee kan brengen in geval van terugkeer. We beschikken echter niet over voldoende informatie om het risico op mishandeling bij terugkeer uit te sluiten. Zonder informatie is het onmogelijk om het risico op vervolging bij terugkeer uit te sluiten.”

Bij deze derde aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgende stukken:

“-Verklaring van X.Y. (...) over verzoeker (stuk 20);

- Loonfiches (stuk 21);

- Attest van alfabetisering (UF1) (stuk 22);

- Verklaring van Meneer S. A. (...) (stuk 23);

- Fotos met zijn vriendin S. (...) (stuk 24).”

3.5. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken (ten aanzien van de bestreden beslissing), waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;

- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4

november 2022;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.6. Ter terechtzitting van 20 februari 2026 legt verzoeker een vierde aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij wijst op de recente situatie in Afghanistan; *“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.*

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontzegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen: - UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025)
https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf -

UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)

<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situation-afghanistan-april-june-2025-update-enps>

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden. Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non-refoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-human-rights-violations-of-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld. Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.

<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de defacto autoriteiten terugkeerders vaak onder

verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers. Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-human-rights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.
<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport:
(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:
(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien een duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schendingen van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:
<https://af.wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>
(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

File:///C:/Users/annik/Downloads/briefing_to_the_un_security_council_by_the_deputy_secretary_general_representative_for_afghanistan - 10 decmeber 2025
(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.
<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025.
<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslag-van-myria>

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.
https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf

Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dient nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dit verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen:

(...)

1° DISCLAIMER

(...)

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN-IRAN-TURKIJE

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER

(...)

PROBLEMEN MET DE TALIBAN

(...)

BOVENDIEN: SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra)

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (...), Iran (...) en Turkije (...), die door UNHCR geregistreerd werden ...

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de “toeristen” op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen ...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegene die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterde situatie bevestigd wordt door de VN:

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste note van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen – referentieperiode tot november 2025

(...)

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media.

(...)

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming.”

Bij deze vierde aanvullende nota, voegt de verzoekende partij volgende stukken:

- attest ASBL taallessen
- 13 aanbevelingsbrieven
- dokter attest psychologische problemen.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Artikel 48/9, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

Betreffende de procedurele noden wordt in de bestreden beslissing gesteld *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Er dient opgemerkt dat uw advocaat bij aanvang van het interview op het CGVS aangeeft dat u een kwetsbaar profiel hebt, u drie keer naar de psycholoog bent gegaan en jullie die behandeling opnieuw proberen op te starten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26.05.2023 (verder NPO), p. 2). Dit wordt ondersteund door het door u voorgelegde mailverkeer waaruit blijkt dat u op 21 juni 2023 een nieuwe afspraak hebt bij de psycholoog (zie groene map, stuk 8). Op het einde van het persoonlijk onderhoud voegt u zelf toe dat u een zwak geheugen en nachtmerries hebt, en u ook veel piekert (NPO, p. 20).

Deze door uw advocaat aangehaalde problematiek wordt echter niet ondersteund door enige attesten waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Uit het mailverkeer blijkt enkel dat u een nieuwe afspraak bij een psycholoog hebt gemaakt. Enige concrete informatie of een diagnose gebaseerd op wetenschappelijk onderzoek ontbreekt volledig.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook gaf u aan de tolk goed te verstaan en werd u duidelijk gemaakt dat u steeds het recht had om het aan te geven indien u een woord, begrip of vraag niet begreep (NPO, p. 2 en 3). Tot slot verklaarde u op het einde van het onderhoud zelf dat u al uw problemen had verteld en wenste u nog de tolk, advocaat en PO te bedanken (NPO, p. 21).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij echter een bijzonder fragiel psychologisch profiel heeft dat, indien het CGVS daarmee geen rekening houdt, de analyse die van zijn asielaanvraag moet worden verricht, volledig verstoord is, waarna hij ingaat op zijn verklaringen bij aankomst in België, en stelt in zijn tweede aanvullende nota dat hij een attest voegt ter ondersteuning van zijn psychische kwetsbaarheid, dat hij al bijna twee jaar onder psychologische behandeling staat vanwege de trauma's die hij opgelopen heeft in Afghanistan en op de migratieroute, dat zijn grote psychische lijden, dat bij zijn aankomst in België niet behandeld is, verklaart dat hij bij het indienen van de asielaanvraag bepaalde dingen niet durfde te zeggen, doch betwist hiermee voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing alsook de eruit volgende conclusie dat er *“onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt”* niet.

Verzoeker toont een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet niet aan.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota's doorspekt zijn met landeninformatie van verschillende bronnen, doet hierover niet anders denken.

4.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/7 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd wegens zijn betrokkenheid bij de arbaki.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 4 februari 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Hierover verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zich voordeed als minderjarige om deportatie te vermijden en u in werkelijkheid bijna 25 jaar oud bent (NPO, p. 3).

Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en migratiemotieven en dat hij op elk moment medewerking verleent aan het land waar hij bescherming heeft aangevraagd. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese en Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Verder dient opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

Er kan ten eerste geen geloof gehecht worden aan u en uw broers tewerkstelling als arbaki in Afghanistan. Zo is het erg opvallend dat u hier tot aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niets over hebt gezegd. U haalde hier bij aan dat u erg bang was om gedeporteerd te worden en dus had gezegd minderjarig te zijn (NPO, p.3 en NPO, p.16). Hierover moet worden opgemerkt dat uw twee interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) plaatsvonden na het leeftijdsonderzoek, één en zeven maanden, en dat er dus toen al was vastgesteld dat u meerderjarig was. Bijgevolg kon u bij de DVZ vrijuit praten over uw tewerkstelling als arbaki. Dat u dit niet hebt gedaan, tot tweemaal toe, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die tewerkstelling sterk op de helling. Verder hebt u bij uw tweede interview verklaart dat B. (...), uw oudste broer, bij de arbaki werkte en niet u en F. (...) (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom u dit zei, zei u dat u bang was en dat u daarom had gezegd dat B. (...) bij de arbaki zat en niet uzelf en F. (...) (NPO, p.19). Hier kan geen geloof aan gehecht worden aangezien er geen redenen zijn om hierover te liegen. Dit doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid omtrent u en uw broers tewerkstelling. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en andere persoonlijke gegevens. De vaststelling dat u hierover valse verklaringen heeft afgelegd is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de maandlange opleiding tot arbaki zeer vaag en bijzonder ontoereikend zijn. Zo vertelt u dat u een schietopleiding hebt gekregen, een opleiding omtrent de behandeling van gevangenen en informatie over het verraden van uw land (NPO, p.8). Gevraagd om meer details over het tweede onderwerp zei u geleerd te hebben dat als u iemand arresteert, u geen recht hebt om die persoon te slagen of ander geweld te gebruiken (NPO, p.8). Wanneer u werd gevraagd of er nog andere zaken waren dat u geleerd had hieromtrent, antwoordde u dat het enkel deze dingen waren en dat ze altijd dezelfde thema’s herhaalden (NPO, p.9). Over het opleidingsdeel land verraden kon u enkel kwijt dat ze zeiden nooit het land en de overheid te verraden (NPO, p.9). Over de schietopleiding legde u uit dat ze u leerde hoe een wapen uiteen halen en terug vastzetten en ook hoe in staande positie te schieten op een doelwit (NPO, p.9). Gevraagd of u buiten deze drie thema’s nog over iets les kreeg, zei u dat u ’s ochtends een uur moest lopen en push-ups doen en dat ze in de namiddag informatie gaven over religie (NPO, p.9). Gevraagd welke informatie, antwoordde u met “wat is religie en wij moesten altijd bidden” (NPO, p.9). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent de maandlange opleiding tot arbaki weinig doorleefd en zeer beperkt zijn. Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat de opleiding tot lokale politie bestaat uit modules over recht, politieprocedures, smallunits tactieken, protective onderwerpen, mensenrechten en ethiek, en logistiek en administratieve procedure. Dat u hier dan zo weinig over kan vertellen doet sterk vermoeden dat u de opleiding nooit hebt opgevolgd. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban.

Verder hebt u zeer verwarrende verklaringen afgelegd over het shiftensysteem in de checkpost. Zo zei u dat u op drie verschillende plaatsen werkten en dat men elke maand moest wisselen (NPO, p.9). Gevraagd om meer details omtrent de shifts zei u dat jullie met ongeveer 12 personen waren en dat iedere persoon

tweeënhalf uur op 24 uur moest bewaken (NPO, p.10). Gevraagd wat u de resterende 21,5 uren deed, zei u dat u sliep en dat als u extra taken had, u deze dan uitvoerde (NPO, p.10). Wanneer u dan de vraag werd gesteld hoeveel mensen er op hetzelfde moment moesten bewaken, antwoordde u één en zei u dat jullie met 10 of 11 waren, maar dat één persoon erg oud was en dat jullie dus vaak zijn shift overnamen (NPO, p.10). Gevraagd om te bevestigen dat er telkens maar één persoon de checkpost bewaakte, veranderde u van antwoord en zei u dat het er twee waren (NPO, p.10). Geconfronteerd met het feit dat het niet kan dat jullie met 10 of 11 telkens per twee de checkpost moesten bewaken en dan maar tweeënhalf uur per 24 uur moesten werken, zei u dat het heel verschillend was en dat het soms drie personen waren voor tweeënhalf uur en soms twee personen (NPO, p.10). Wanneer u dan werd gezegd dat dit nog steeds niet kon kloppen, zei u dat jullie altijd hielpen in de checkpost en dat er soms “drie of vier of vijf personen tegelijkertijd” werkten (NPO, p.10).

De door u voorgelegde werkdocumenten en –foto’s an sich zijn onvoldoende om uw tewerkstelling bij de lokale politie te bewijzen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto’s zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Bovendien zijn de werkdocumenten slechts kopieën van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het gaat om kopieën of authentieke stukken. Wat betreft de door u voorgelegde foto’s dient nog te worden toegevoegd dat aan privéfoto’s geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Bovenstaande toont aan dat u uw tewerkstelling bij de lokale politie niet aannemelijk maakt.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan het incident dat leidde tot uw vertrek. Hierover verklaarde u dat uw broers op 50 tot 100 meter van het checkpost van het leger werden beschoten door de taliban (NPO, p.17-18). Zij bevonden zich in het dorp, op zo’n 30 tot 40 meter en vuurden kogels af op de wagen en liepen hierna weg. Dit gebeurde in de late namiddag, omstreeks vijf uur (NPO, p.18). Gevraagd met hoeveel ze waren, zei u dat niemand de taliban had gezien. Geconfronteerd met de vaststelling dat als niemand ze gezien had, u toch ook niet kan weten dat ze op 30 tot 40 meter stonden en erna zijn weggelopen, zei u dat de dorpingen de taliban wel hadden gezien, maar het leger niet (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat dorpingen u de afstand waarop de taliban hebben geschoten konden vertellen, maar dan niet het aantal talibs. (...) Verder dient er te worden opgemerkt dat u bij de DVZ een totaal ander verhaal naar voren hebt geschoven. Zoals eerder vermeld, zei u daar dat uw broer B. (...) bij de arbaki had gewerkt en dat de problemen te maken hadden met een dorping bij de taliban die uw oom ooit had vermoord (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dan op het CGVS een compleet ander verhaal verteld met ook een verschillend incident dat leidde tot vertrek doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw uitleg hiervoor, dat u schrik had om gedeporteerd te worden, verklaart nog steeds niet waarom u twee totaal andere verhalen hebt verteld. U had namelijk bij de DVZ perfect kunnen vertellen wat u op het CGVS hebt verteld i.v.m. het schietincident aangezien uw tewerkstelling bij de arbaki niet per se een essentieel element is in dat verhaal. Dat u dan toch gekozen hebt om twee totaal verschillende verhalen te gebruiken en zo de Belgische asielinstanties hebt proberen misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

(...)

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de reden van uw families verhuus naar Iran. Zo verklaarde u dat de taliban vaak naar uw huis kwamen na u en uw broers vertrek (NPO, p.7). Op een dag zeiden ze aan uw vader dat ze twee van uw zussen wilden trouwen. Uw vader weigerde (NPO, p.16). Ze kwamen later opnieuw en gaven een deadline van 15 dagen (NPO, p.16). Als uw vader tegen dan niet toestemde, gingen ze uw zussen komen halen. Uw gehele familie verhuisden naar Iran voor de deadline (NPO, p.16). Het is ten eerste opmerkelijk te noemen dat de taliban uw familie een deadline geven. Op die manier geven de taliban uw zussen en familie tijd om te vertrekken. Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat u bevestigde dat de taliban uw zussen wilden uithuwelijken omwille van u en uw broers tewerkstelling bij de arbaki (NPO, p.17). Zoals hierboven vermeld kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden tewerkstelling als arbaki en problemen met de taliban. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan door u verklaarde feiten die volledig in het verlengde liggen van uw ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling en problemen met de taliban.

Bovenstaande toont aan dat u uw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara en die van uw vader bevatten enkel identiteitsgegevens en worden niet meteen betwist.

Uw werkdocumenten en –foto’s werden hierboven reeds besproken.

Over de dreigbrief dient opgemerkt dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke

documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het door u voorgelegde mailverkeer werd hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban en zijn tewerkstelling bij de lokale politie niet aannemelijk heeft gemaakt en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Wat betreft het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient opgemerkt dat de protection officer bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud (verder: 'NPO'), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven en geen vragen of opmerkingen had (NPO, p. 20). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

De Raad stelt vast dat uit de 'Verklaring DVZ', die verzoeker ondertekende, blijkt dat zijn verklaringen tijdens het interview op de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij bevestigde dat de vermelde inlichtingen oprecht zijn. Daarnaast blijkt uit de 'vragenlijst' dat verzoekers verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze ondertekende en hiermee uitdrukkelijk bevestigde dat alle in het verslag genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/vertaalproblemen bij de interviews bij de DVZ waardoor de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van de voormelde interviews geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze interviews, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

4.6.1.5. Aan het begin van het onderhoud wees verzoekers advocaat erop dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft, dat hij drie keer naar de psycholoog is gegaan om de behandeling opnieuw proberen op te starten. Het CGVS motiveert in de bestreden beslissing dat er echter niet blijkt dat er een diagnose werd gemaakt of dat verzoeker ernstige moeilijkheden had om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Uit het verloop van het onderhoud bleek niet dat de verzoeker niet in staat was het onderhoud af te leggen.

Verzoeker betoogt dat hij een bijzonder fragiel psychologisch profiel heeft en dat indien het CGVS daarmee rekening houdt de analyse die van zijn asielaanvraag moet worden verricht, volledig verstoort. Hij herhaalt dat hij wegens zijn bijzonder fragiele toestand en het trauma van de reis naar België, zich bij zijn aankomst als minderjarige heeft voorgesteld en niet heeft durven praten over zijn werk als arbaki. De Raad wijst erop dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat niet bleek dat er een diagnose werd gemaakt of dat verzoeker ernstige moeilijkheden had om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Verweerder heeft aldus rekening gehouden met de verklaringen betreffende zijn kwetsbaar profiel, doch geoordeeld dat dit niet ondersteund werd door attesten waaruit een psychologische problematiek blijkt, dat er geen concrete informatie of diagnose werd gemaakt en dat verzoeker betekenisvolle antwoorden kon geven op de gestelde vragen.

Verzoeker brengt geen stukken bij, nog minder lagen deze voor bij het nemen van de bestreden beslissing, waaruit zou blijken dat hij in een bijzonder fragiele psychologische toestand verkeerde bij aankomst. Uit het e-mailverkeer zoals voorgelegd bij het CGVS blijkt dat verzoeker op 21 juni 2023 een nieuwe afspraak heeft bij de psycholoog. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing legde verzoeker geen attest voor waaruit een psychische problematiek kon worden afgeleid en dat enige concrete informatie of een diagnose gebaseerd op wetenschappelijk onderzoek ontbrak.

De Raad merkt ook op dat op een verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht rust en dat deze, opdat het voordeel van de twijfel hem wordt toegekend, een oprechte inspanning moet leveren om het verzoek te staven. Verzoeker vraagt begrip voor het feit dat hij niet meteen de waarheid vertelde en betoogt dat dit verschoonbaar was omwille van de psychisch onstabiele situatie waarin hij verkeerde. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad merkt op dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag er van op de hoogte werd gebracht dat hij oprecht diende mee te werken aan het onderzoek en de waarheid moest vertellen. Er kan bij de het beoordelen van de algemene geloofwaardigheid in redelijkheid rekening worden gehouden met de vaststelling dat verzoeker dit niet heeft gedaan.

Bij de tweede aanvullende nota voegt verzoeker een psychologisch attest van 17 mei 2024 ter ondersteuning van zijn psychische kwetsbaarheid. Hij stelt in de tweede aanvullende nota dat hij al bijna twee jaar onder psychologische behandeling staat vanwege de trauma's die hij opgelopen heeft in Afghanistan en op de migratieroute, dat zijn grote psychische lijden, dat bij zijn aankomst in België niet behandeld is, verklaart dat hij bij het indienen van de asielaanvraag bepaalde dingen niet durfde te zeggen. Uit het psychologisch verslag blijkt dat verzoeker psychotherapie volgt sinds 28 juni 2022, dat verzoeker erg angstig blijft met periodes van ernstige angst, dat deze toestand makkelijk te verklaren is door zijn zeer traumatische verleden en door zijn huidige situatie: zijn familie bevindt zich in Iran in zeer precaire omstandigheden, hij maakt zich vooral zorgen om zijn vrouw en zoon, die zich eveneens in deze enorme existentiële onzekerheid bevinden. Hij staat volledig machteloos om iets te doen om hen te beschermen en er is momenteel geen enkele geruststellende toekomst in zicht, dat dit angstbeeld bij hem tot terugkerende slapeloosheid, concentratieproblemen, geheugenstoornissen en voortdurende vermoeidheid leidt.

Bij zijn vierde aanvullende nota voegt verzoeker een medisch attest van 14 mei 2024. Hierin verklaart de arts dat verzoeker symptomen vertoont zoals hoofdpijn, nachtmerries, flashbacks, slapeloosheid en opdringerige gedachten, dat verzoeker op dat moment een behandeling volgt om deze klachten te verlichten, dat er psychologische begeleiding plaatsvindt.

De Raad merkt op dat nergens uit de door verzoeker bijgebrachte attesten blijkt dat zijn psychologische gezondheidstoestand op het ogenblik van één of meerdere interviews van die aard was dat het voor hem onmogelijk was of is om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht in het kader van zijn asielprocedure.

Uit de attesten blijkt dat er sprake is van hoofdpijn, flashbacks, slapeloosheid, opdringerige gedachten, nachtmerries, concentratieproblemen, geheugenstoornissen en voortdurende vermoeidheid, doch wordt nergens vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van de interviews last had van één of meerdere van deze symptomen of kwalen. De medische attesten die verzoeker neerlegde beschrijven overigens slechts zeer summier zijn psychische klachten. Er wordt niet beschreven hoe deze symptomen, zoals onder meer concentratieproblemen en geheugenstoornis gediagnosticeerd werden, noch hoe deze zich bij verzoeker uiten of in welke mate deze problemen zouden optreden. Uit de attesten blijkt ook niet op welke wijze de psychische klachten van verzoeker zijn vermogen zouden kunnen hebben beïnvloed om zijn asielmotieven uiteen te zetten en toe te lichten in het kader van de verschillende interviews. Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking

heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89). Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Met de door verzoeker voorgelegde attesten wordt niet aangetoond dat het voor hem onmogelijk zou zijn (geweest) om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Uit deze attesten noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake zijn verzoek noch dat zijn cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat hij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen teneinde zijn relaas te vertellen.

Bovendien, gevraagd, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarom hij bij het tweede interview bij de DVZ, toen hij al wist dat hij zijn asielaanvraag in België mocht indienen, niets heeft gezegd over het feit dat hij over zijn leeftijd gelogen heeft en over zijn werk als arbaki, verwijst verzoeker geenszins op bepaalde psychische of mentale problemen of op bepaalde symptomen of kwalen waaraan hij leed tijdens de eerdere interviews en die zijn verklaringen hebben beïnvloed, doch wel op het feit dat hij in Frankrijk werd weggestuurd en hij, toen hij in België kwam, bang was hetzelfde mee te maken, dat hij echter recent met jongens van het centrum had gesproken en zij zeiden te vertellen dat hij voor de vorige overheid had gewerkt, dat hij dus gelogen had omdat hij bang was omdat hij in Roemenië ziek was geworden, hij vol litten staat en hij geen medicatie kreeg en op straat moest slapen.

Uit deze verklaring blijkt inderdaad, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, dat hij bij aankomst in België zich voorstelde als minderjarige om te vermijden dat hij werd uitgezet naar Roemenië, zoals dat gebeurde in Frankrijk. Uit deze verklaring, die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, dat hij een volkomen en duidelijke verklaringen heeft gegeven voor het niet vermelden van zijn werk als arbaki, nadat hij in België als meerderjarige werd erkend. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift toelicht dat hij wees op zijn bijzondere traumatische reis, dat hij er geen enkel vertrouwen in had om toe te geven wat zijn echte baan was, aangezien hij in Frankrijk bekendmaakte wat zijn echte baan was en vervolgens werd gedeporteerd naar Roemenië, waar al zijn rechten ontnomen werden en hij bijna twee maanden werd opgesloten in de gevangenis, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet heeft verteld dat hij in Frankrijk bekend maakte wat zijn echte baan was, nog minder dat hij meende dat hij om die reden overgebracht werd naar Roemenië.

Alwaar verzoeker nu in zijn verzoekschrift betoogt, onder verwijzing naar zijn bijzonder traumatische reis, dat hij er geen enkel vertrouwen in had om toe te geven wat zijn echte baan was, aangezien hij in Frankrijk bekendmaakte wat zijn echte baan was en vervolgens werd gedeporteerd naar Roemenië, waar al zijn rechten ontnomen werden en hij bijna twee maanden werd opgesloten in de gevangenis, dat deze ervaring voor hem zo traumatisch was dat hij bij aankomst in België bang was om zijn werk bij de politie te bekennen en opnieuw naar Roemenië te worden gedeporteerd, betreft dit een loutere *post factum* verklaring, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund.

Bovendien wijst de Raad er nog op, betreffende de verwijzing van verzoeker naar zijn traumatische ervaringen gedurende de reis vooraleer in België aan te komen, dat verzoeker niet aantoonde dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent asielaanvraag naar voor te brengen, en dit van bij het eerste interview.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker aldus niet dienstig betogen dat hij na een lang proces van vertrouwen opbouwen bij de sociale werkers van zijn centrum en zijn advocaat besloot zijn ware verhaal te vertellen bij het CGVS en dat hem verwijten dat hij zijn verhaal niet eerder heeft verteld bij de DVZ een belediging is van het CGVS, noch kan verzoeker gevolgd worden dat, gelet op de toestand van totale instabiliteit waarin hij zich bevond bij aankomst in België gezien het trauma van de reis, het CGVS het hem niet kan verwijten dat hij enkele maanden nodig had om zich veilig genoeg te voelen om zijn asielaanvraag te vertellen.

Het feit dat hij niet kan terugkomen op zijn eerdere verklaringen en geprobeerd heeft zo eerlijk mogelijk te zijn tijdens zijn onderhoud op het CGVS, dat hij aldaar van in het begin zei dat hij niet eerlijk was geweest zowel over zijn leeftijd als zijn werk, dat hij ook uitlegde dat hij behoefte had om een psycholoog te raadplegen maar dat het opvolgingsproces werd stopgezet omdat zijn been gebroken was, doet aan het voorgaande en de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, over het niet afleggen van bij het eerste interview van waarheidsgetrouwe verklaringen, geen afbreuk.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker in gebreke blijft een afdoende verklaring te bieden voor zijn nalaten reeds melding te maken van zijn werk bij de lokale politie bij de DVZ. Waar verzoeker in dit kader verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 218 191 van 13 maart 2019, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de

continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Bovendien stelt de Raad vast dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het vaststellen dat verzoeker bij aanvang van zijn procedure onder meer gelogen heeft over zijn leeftijd en zijn werk als arbaki niet heeft vermeld, doch is overgegaan tot een beoordeling van de verklaringen van verzoeker bij het CGVS van zijn werk als arbaki en van het incident dat zich volgens hem voordeed met zijn broers en geleid heeft tot zijn vlucht.

4.6.1.6. Betreffende zijn werk als arbaki en het niet eerder vermelden ervan, verwijst de Raad naar wat voorafgaat. Waar hij erkent dat het niet logisch was om te zeggen dat zijn broer B. arbaki was en niet F. maar dat hij volledig gedestabiliseerd was toen hij aankwam en daarom een ander verhaal gaf, kan eveneens verwezen worden naar wat voorafgaat. Door voorts te wijzen op zijn verklaring op het CGVS dat hij zijn broer F. niet wilde vermelden omdat ze samenwerkten en niets met hem wilde te maken hebben, werpt verzoeker geen licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“Verder hebt u bij uw tweede interview verklaart dat B. (...), uw oudste broer, bij de arbaki werkte en niet u en F. (...) (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom u dit zei, zei u dat u bang was en dat u daarom had gezegd dat B. (...) bij de arbaki zat en niet uzelf en F. (...) (NPO, p.19). Hier kan geen geloof aan gehecht worden aangezien er geen redenen zijn om hierover te liegen. Dit doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid omtrent u en uw broers tewerkstelling. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.”* Immers wordt in deze motieven niet zozeer tegengeworpen dat hij F. niet vermeldde, doch wel dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat B. bij de arbaki werkt terwijl het volgens zijn latere verklaringen hemzelf, en ook zijn broer F., zou betreffen.

4.6.1.7. Betreffende de vage en bijzonder ontoereikende verklaringen over de opleiding tot arbaki die een maand duurt, stelt verzoeker dat verweerder een groot deel van de door hem verstrekte informatie niet vermeldt, aan de hand waarvan zou kunnen worden beoordeeld of hij al dan niet als arbaki heeft gewerkt, dat toen hem gevraagd werd uit te leggen welke stappen hij had ondernomen om zich bij de lokale politie aan te sluiten, hij een uitleg gaf, waarbij hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Betreffende voormeld betoog alsook waar verzoeker stelt dat rekening houdend met zijn specifieke profiel een grondige analyse moet doorgevoerd worden van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd, dat dit niet correct werd gedaan, dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest negatieve interpretatie te weerhouden en over te gaan tot een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten, merkt de Raad op dat er voor verweerder geenszins de verplichting bestaat om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielpcedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Uit het loutere feit dat verzoeker over bepaalde aspecten wel meer uitgebreide of doorleefde verklaringen kon geven volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou hebben afgelegd.

Met zijn betoog dat hij, gevraagd om over de thema's te praten, wel een bepaalde hoeveelheid informatie over elk van de drie geziene thema's, zo nodig met behulp van mime, gaf, dat hij ook vertelde wie de training gaf en hoeveel personen er waren, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven *“Zo vertelt u dat u een schietopleiding hebt gekregen, een opleiding omtrent de behandeling van gevangenen en informatie over het verraden van uw land (NPO, p.8). Gevraagd om meer details over het tweede onderwerp zei u geleerd te hebben dat als u iemand arresteert, u geen recht hebt om die persoon te slagen of ander geweld te gebruiken (NPO, p.8). Wanneer u werd gevraagd of er nog andere zaken waren dat u geleerd had*

hieromtrent, antwoordde u dat het enkel deze dingen waren en dat ze altijd dezelfde thema's herhaalden (NPO, p.9). Over het opleidingsdeel land verraden kon u enkel kwijt dat ze zeiden nooit het land en de overheid te verraden (NPO, p.9). Over de schietopleiding legde u uit dat ze u leerde hoe een wapen uiteen halen en terug vastzetten en ook hoe in staande positie te schieten op een doelwit (NPO, p.9). Gevraagd of u buiten deze drie thema's nog over iets les kreeg, zei u dat u 's ochtends een uur moest lopen en push-ups doen en dat ze in de namiddag informatie gaven over religie (NPO, p.9). Gevraagd welke informatie, antwoordde u met "wat is religie en wij moesten altijd bidden" (NPO, p.9). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent de maandlange opleiding tot arbaki weinig doorleefd en zeer beperkt zijn. Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat de opleiding tot lokale politie bestaat uit modules over recht, politieprocedures, smallunits tactieken, protective onderwerpen, mensenrechten en ethiek, en logistiek en administratieve procedure. Dat u hier dan zo weinig over kan vertellen doet sterk vermoeden dat u de opleiding nooit hebt opgevolgd. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban." Immers blijkt dat deze motieven betrekking hebben op de kennis over de inhoud van de opleiding zodat kennis over wie de training gaf en hoeveel personen er waren, geen afbreuk kan doen aan deze vaststellingen. Het wijzen op het geven van een "bepaalde hoeveelheid informatie" over elk van de drie geziene thema's "zo nodig met behulp van mime", doet ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zijn "verklaringen omtrent de maandlange opleiding tot arbaki weinig doorleefd en zeer beperkt zijn".

Verzoeker stelt nog dat theorie en praktijk van elkaar verschillen en dat, onder het citeren van het fragment uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3, het bovendien duidelijk is bij het lezen van de bron waarop verweerder zich baseert, dat de training van een maand zoals die wordt gegeven niet altijd zo rigoureuus is als in de theorie wordt beweerd. Er wordt verzoeker niet tegengeworpen dat zijn verklaringen over de opleiding in de praktijk niet volledig corresponderen met de algemene beschikbare informatie over de opleiding, doch wel dat het feit dat hij erg weinig kan vertellen over de opleiding, sterk doet vermoeden dat hij de opleiding nooit heeft gevolgd.

De Raad merkt bovendien op dat uit het persoonlijk onderhoud aldus blijkt (NPO, p. 8-9) dat verzoeker verklaarde dat de opleiding bestond uit een schietopleiding, behandeling van gevangenen, push-ups, lopen en bidden. Verzoeker verklaarde dat zij niets anders leerden en blijft erg op de vlakte over deze onderdelen. De Raad merkt op dat deze informatie inderdaad erg vaag en oppervlakkig is. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de lokale Afghaanse politie leert over recht (grondwet, strafrecht, gebruik van geweld), politieprocedures (gebruik van handboeien, fouillering, defensieve tactieken, opsporing), gevechtstactieken voor kleine eenheden, (handwapens, hinderlaag tactieken, verdedigingstactieken), beschermingsmaatregelen (detectie van IED's en mijnen, eerste hulp, identificatie van bevriende troepen), en basiscompetenties (scherpschutterskunde, fysieke training). De Raad treedt bij dat deze technieken elementair lijken voor een politiedienst in een context waar vijandigheden steeds mogelijk zijn. Het betreft elementen die elementair zijn voor het functioneren van een politie-eenheid, zowel voor de eigen veiligheid als voor de veiligheid van collega's en derden en het nuttig vervullen van zijn taken. Het is niet aannemelijk dat verzoeker als lid van de politie niets substantieels zou hebben geleerd over recht, elementaire politieprocedures en overlevingstactieken. Verzoeker documenteert weliswaar dat in de praktijk niet steeds alle opleidingen worden gegeven. Uit deze informatie blijkt echter dat het dan vooral gaat over de logistieke aspecten omtrent het materiaalbeheer. Deze informatie houdt niet in dat opleidingsonderdelen die betrekking hebben op de meest elementaire politienele vaardigheden, niet zouden worden onderwezen aan de Afghaanse politiediensten. Verzoekers verklaringen over zijn opleiding, die hoofdzakelijk zou bestaan uit schieten, rudimentaire fysieke training en bidden, zijn dermate summier en oppervlakkig, dat het moeilijk is zich voor te stellen dat een dergelijke opleiding een functioneel politiekorps zou kunnen ondersteunen. Uit verzoekers beschrijving blijkt geen doorleefde vertrouwdheid met politiewerk en de beschrijvingen van de opleidingsonderdelen zijn zo oppervlakkig en rudimentair dat eender welke buitenstaander deze zou kunnen opnoemen.

4.6.1.8. Verzoeker wijst erop, betreffende zijn werk als arbaki, dat hij de namen noemde van de drie controleposten waar hij werkte, het systeem van wissels beschreef en de naam van zijn commandant, van zijn collega's, zijn salaris, wapen en uniform beschreef, de taken die hij bij de wegcontrole uitvoerde en een gevecht met de taliban beschreef alsook de naam van de chef van zijn leider wist. Hij wijst er ook op dat zijn advocaat op het einde van het onderhoud een lange opmerking maakte om de logische en coherente verklaringen van verzoeker te benadrukken, die het CGVS volledig negeerde.

De Raad herhaalt dat er voor verweerder geenszins de verplichting bestaat om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielpcedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten

niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), evenmin als de mening of opmerking van de advocaat over de elementen in het voordeel van verzoeker. Uit het loutere feit dat verzoeker over bepaalde aspecten wel meer uitgebreide of doorleefde verklaringen kon geven volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou hebben afgelegd.

4.6.1.9. Verzoeker betoogt dat hij ook verschillende documenten heeft voorgelegd en voor elk document beschrijft wat het is, de datum van uitgifte aangeeft, voor de foto's de omstandigheden waarin ze zijn genomen beschrijft en de mensen benoemt die bij hem verschijnen.

Betreffende de door verzoeker voorgelegde werkdocumenten en foto's oordeelt verweerder dat deze *“an sich zijn onvoldoende om uw tewerkstelling bij de lokale politie te bewijzen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Bovendien zijn de werkdocumenten slechts kopieën van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het gaat om kopieën of authentieke stukken. Wat betreft de door u voorgelegde foto's dient nog te worden toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”* Het loutere feit dat verzoeker voor elk document beschrijft wat het is, de datum van uitgifte aangeeft, voor de foto's de omstandigheden waarin ze zijn genomen beschrijft en de mensen benoemt die bij hem verschijnen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Betreffende de bij de tweede aanvullende nota neergelegde foto van de badge van zijn broer F., stelt de Raad vast dat dit een kopie van de badge betreft. Ook hier betreft het aldus slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Kopieën ontberen bewijswaarde wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk.

Bij de eerste aanvullende nota legt verzoeker een getuigenverklaring voor van K.K., die stelt dat hij in Afghanistan in het leger werkte, dat zij eens een operatie van 15 dagen dienden te verrichten in Taghir Bazar van Tagab waar er checkpoints waren van de lokale politie en het leger, dat hij daar verzoeker heeft ontmoet en zij sindsdien vrienden zijn, dat hij getuigt dat verzoeker daar werkte bij de lokale politie.

De Raad wijst erop dat de enkele bevestiging van zijn tewerkstelling als arbaki in Afghanistan door een vriend, geenszins vermag de geloofwaardigheid van deze verklaring te herstellen. De getuigenis op papier van K.K. heeft geen officieel karakter, gezien het een persoonlijke getuigenis betreft, zodat de bewijswaarde slechts relatief en niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoeker als arbaki te herstellen. De verklaring van de vriend die stelt in het leger in Afghanistan te hebben gewerkt en verzoeker te hebben ontmoet tijdens diens werk bij de arbaki, wordt niet vergezeld van objectieve stukken die diens tewerkstelling in het leger en/of de operatie in Taghir Bazar van Tagab noch die de ontmoeting tussen K.K. en verzoeker, kunnen ondersteunen. Evenmin liggen er objectieve stukken voor die het relaas van verzoeker, kunnen ondersteunen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, noch wordt de getuigenis door een vriend dat verzoeker bij de arbaki werkte, vergezeld door consistente, plausibele en aannemelijke verklaringen van verzoeker. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming ondersteunt aan de hand van objectieve documenten en bewijsstukken.

4.6.1.10. De Raad merkt op dat uit verzoekers uitleg over het shiftensysteem (NPO, p. 10), niet blijkt dat hij in staat was hierover een consistente uitleg te geven. Aanvankelijk verklaarde hij dat iedere persoon tweeënhalf uur op 24 uur moest bewaken. Hij kon niet concreet duiden hoe de overige 21,5 uren van de shift werden ingevuld. Eerst verklaarde verzoeker dat een persoon tegelijk de wacht hield, maar dat één persoon oud was en de anderen vaak zijn shift overnamen. Daarna verklaarde hij dat twee personen tegelijk de wacht hielden. Toen hij erop werd gewezen dat het rekenkundig niet klopt dat met een groep van tien of elf personen, in groepen van twee gedurende tweeënhalf uur per 24 uur de wacht moest worden gehouden, paste verzoeker zijn verklaring aan en zei hij dat het soms drie personen waren voor tweeënhalf uur en soms twee personen. Erop gewezen dat dit nog steeds niet klopt, verklaarde hij dat ze altijd hielpen in de checkpost en dat er soms *“drie of vier of vijf personen tegelijkertijd”* werkten.

De Raad merkt op dat het verzoekers antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud aan consistentie missen, vaag zijn en worden aangepast naarmate dieper wordt gevraagd naar de dagelijkse werking van de controlepost. Dergelijke antwoorden komen niet doorleefd over en missen overtuigingskracht.

Verzoeker stelt te betreuren dat de protection officer niet de tijd heeft genomen om dit alles met hem te verduidelijken, dat het shiftsysteem eenvoudigweg niet regelmatig was, maar afhankelijk van het schema dat door de commandant werd vastgesteld, die dit elke maand deed, dat zijn verklaringen tijdens het verhoor dus

niet erg duidelijk lijken, aangezien de shiften varieerden, dat er een vast rooster was met een shift die normaal 2,5 uur duurde, maar het ook gebeurde dat de mensen ter plaatse het rooster niet precies volgden, afhankelijk van de vriendschapsbanden en de steun die ze elkaar gaven, en ze meerdere keren een shift werkten.

Uit het vernietigde arrest 312 018 van 29 augustus 2024 blijkt dat verzoeker ter terechtzitting van 22 mei 2024 uitlegt dat de wacht verdeeld werd over acht personen die telkens drie uur de wacht hielden.

De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker, indien hij werkelijk in een checkpost heeft gewerkt, niet spontaan op coherente wijze kon uitleggen hoe de checkpost functioneerde. Zelfs indien het shiftsysteem niet regelmatig zou zijn geweest, kan niet ingezien worden waarom verzoeker dit niet spontaan meedeelde.

Verweerder heeft wel degelijk terecht gesteld dat verzoeker zeer verwarrende verklaringen heeft afgelegd over het shiftensysteem in de checkpost.

Wat er ook van zij, de Raad acht de overige motieven vermeld in punt 4.6.1.2. voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

4.6.1.11. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker aldus niet overtuigen dat, gelet op de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud in zijn geheel gelezen, blijkt dat hij veel informatie heeft verstrekt en alle gestelde vragen heeft beantwoord zodat het CGVS zijn werk als arbaki niet in twijfel kon trekken.

4.6.1.12. Betreffende het incident waarbij zijn twee broers werden aangevallen, betoogt verzoeker dat het CGVS hem verwijt een heel ander verhaal te hebben verteld aan de DVZ, dat het echter volkomen logisch is dat hij een volledig ander verhaal heeft verzonnen aangezien het ware verhaal intrinsiek verband houdt met zijn werk en dat van zijn broer, dat hij bang was in de knoop te komen als hij het incident half vertelde, of probeerde zijn werk als arbaki er niet bij te betrekken, dat hij dus iets anders vertelde, dat de aanval op zijn broer verband hield met zijn werk, aangezien zij al vele malen door de taliban werden bedreigd en zijn broers op weg naar huis van de controlepost werden aangevallen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat het 'ware verhaal' intrinsiek verband houdt met zijn werk. De Raad volgt het CGVS waar hij stelt dat verzoekers tewerkstelling als arbaki niet *per se* een essentieel element is in dit verhaal. Gezien verzoeker had meegedeeld bij de DVZ dat zijn broer B. bij de arbaki werkte, kan niet ingezien worden waarom verzoeker initieel bij de DVZ omtrent de omstandigheden voorafgaand aan het schietincident en omtrent de omstandigheden van het schietincident een volledig ander verhaal schetste, en het incident bij de DVZ niet vertelde in het licht van een tewerkstelling van één van zijn broers bij de arbaki, te meer hij zelf aldus in het volgens hem 'ware verhaal' niet in de auto aanwezig was.

4.6.1.13. Betreffende het incident, waarbij verzoeker verklaarde dat zijn broers op 50 à 100 meter van de checkpoint van het leger werden beschoten door de taliban, dat de taliban zich in het dorp bevonden, op zo'n 30 à 40 meter, kogels afvuurden op de wagen en erna wegliepen, waarover het CGVS stelt dat gevraagd met hoeveel ze waren, verzoeker zei dat niemand de taliban had gezien, dat geconfronteerd met het feit dat niemand de taliban zag, verzoeker niet kon weten dat ze op 30 à 40 meter stonden en erna wegliepen, verzoeker zei dat de dorpelingen de taliban wel hadden gezien maar het leger niet, dat het opmerkelijk is dat de dorpelingen de afstand van waarop de taliban hebben geschoten konden vermelden, doch niet het aantal talibs, betoogt verzoeker dat dit bij de lezing van de bestreden beslissing niet relevant blijkt te zijn, dat deze elementen niet volstaan om zijn relaas ongeloofwaardig te bevinden. Het niet kunnen vermelden van het aantal talibs die de aanval op zijn broers pleegden, terwijl hij wel kan vertellen op welke afstand zij stonden om te vuren, is niet irrelevant om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen. Het gaat immers om de personen en organisatie die de aanval op zijn broers hebben uitgevoerd, waarbij één broer zelfs overleden is en die geleid heeft tot zijn vlucht en de kern uitmaakt van zijn aangehaalde vrees. Waar hij meent dat dit element niet volstaat, gaat hij eraan voorbij dat verweerder eveneens gewezen heeft op zijn algemene ongeloofwaardigheid en het niet vermelden van het incident van bij zijn eerste interviews.

Verzoeker betoogt dat hij logisch uitlegt waarom hij het aantal talibs niet kan weten, dat de taliban zich bevonden beneden de weg in een dorp waar ze controle hadden, en van onderaf schoten, dat de plek waar ze werden aangevallen geen vlakke plek is, geen vlakke waar iedereen te zien is, dat het geen frontale confrontatie was, dat de taliban stond te wachten, verscholen, en schoten toen ze het konvooi zagen, dat het onmogelijk is om te zeggen met hoeveel ze waren, dat behalve dat men begrijpt waar de kogels vandaan komen, de taliban niet zichtbaar zijn, dat bovendien niet het leger ze heeft geïdentificeerd maar de dorpelingen, dat ze bang waren om veel details te geven en represailles te riskeren en gewoon uitlegden dat het de taliban was.

Dergelijk betoog en het antwoord op de vraag met hoeveel ze waren, dat niemand de taliban had gezien, is echter in tegenspraak met verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de

dorpelingen de taliban zagen wegvlugten (NPO, p. 17-18). Het wordt verzoeker aldus tegengeworpen dat hij op de vraag met hoeveel ze waren, verklaart dat niemand de taliban had gezien, terwijl hij verklaarde, over het feit dat ze van op zo'n 30 à 40 meter vuurden en wegliepen erna, dat de dorpelingen de taliban hadden gezien, en niet dat de dorpelingen niet konden of wilden zeggen met hoeveel ze waren, zodat zijn betoog waarom de dorpelingen niet veel details gaven of konden geven niet dienstig is om voorgaande vaststelling te weerleggen, ontkrachten of te vergoelijken.

Voorts acht de Raad het motief "*Verder is het erg risicovol van de taliban om zo dicht bij een checkpoint van het leger een auto te gaan beschieten. Hiermee geconfronteerd, zei u dat de taliban controle had over het dorp en dat de hoofdweg onder controle was van de overheid (NPO, p.18). Dit verklaart nog steeds niet waarom de taliban zo'n risico zouden nemen.*" overtollig. Ook de motieven "*Voorts dient opgemerkt dat het merkwaardig is dat u uw broer B. (...) niet hebt vermeld tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NMBV), terwijl u wel uw beide ouders en drie zussen noemde (zie NBMV, p. 2). Ook verklaarde u daar uw broer R. (...) te zijn verloren in Griekenland (ibid.), waar u het later op de DVZ en het CGVS over uw broer F. (...) hebt.*" zijn overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.6.1.14. Verzoeker legt de nadruk op de "*realiteit van het incident dat tot het vertrek van verzoeker heeft geleid, en op de realiteit van de dreigementen van de Taliban in het algemeen*" en meent dat bewijs hiervan is dat hij zichzelf nooit heeft tegengesproken, dat hij integendeel steeds dezelfde informatie gaf in termen van chronologie, dat hij tot twee keer toe zei dat zijn familie naar Tamir Bazar moest verhuizen twee maanden nadat hij was begonnen met werken, verschillende keren dezelfde datum van de dreigbrief gaf en dat hij, wanneer er enige verwarring lijkt te bestaan over de datum van zijn vertrek, dit aan het einde van het gehoor herhaalt ter verduidelijking. Hij wijst er ook op dat hij de namen van de taliban die zijn familie heeft lastiggevallen kan geven en waar ze vandaan komen.

De Raad wijst erop dat verzoeker zijn vrees concreet aannemelijk dient te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdige verklaringen, doch ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de punt 4.6.1.2. opgesomde motieven dat doet besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om zijn verklaringen niet aannemelijk te achten.

De Raad herhaalt nogmaals dat er voor verweerder geenszins de verplichting bestaat om alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Uit het loutere feit dat verzoeker over bepaalde aspecten wel meer uitgebreide of doorleefde verklaringen kon geven volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou hebben afgelegd.

4.6.1.17. Verzoeker kan gevolgd worden dat het CGVS niet betwist dat zijn familie zich in Iran bevindt maar niet gelooft in de redenen van de verhuis. Hij meent dat de redenering van het CGVS verrassend is aangezien in veel zaken de vraag naar de door de taliban gegeven termijn om aan hun bevel te voldoen systematisch aan de orde komt, dat het CGVS zeer vaak vraagt of er een termijn is gegeven door de taliban en van mening is wanneer er geen termijn wordt gegeven, het verhaal ongeloofwaardig is, waarbij zij een voorbeeld geeft van een motief uit een negatieve beslissing waar wordt gesteld "*Op de vraag of de taliban een deadline gaven waarin je vader het geld moest betalen, antwoordde je van wel, maar wist je niet te vertellen wat die deadline precies was*". Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker gewag maakt van veel zaken doch slechts één voorbeeld geeft. Voorts meent verzoeker dat het CGVS het verhaal ongeloofwaardig acht wanneer er geen termijn wordt gegeven door de taliban, doch kan dit geenszins afgeleid worden uit het door hem gegeven voorbeeld, nu enkel gewezen wordt op het feit dat verzoeker aangaf dat er een deadline was maar dan weer niet wist te vertellen wat die was. Tot slot blijkt niet dat het om dezelfde omstandigheden gaat, nu het voorbeeld gaat om een zaak waarbij geld moest betaald worden aan de taliban – zonder dat uit het loutere citaat van verzoeker blijkt wat de gevolgen zouden geweest zijn van niet betaling – en het in het relaas van verzoeker gaat om de eis van de taliban aan zijn vader met twee van de zussen te huwen, waarbij

de vader weigerde, de taliban terugkwam en hem een deadline van 15 dagen gaven om toe te stemmen onder de bedreiging bij niet toestemming de zussen te komen halen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker met zijn betoog aldus niet aannemelijk dat het CGVS de deadline ten onrechte als een kans voor de familie beschouwt om te vluchten, daar dit de gebruikelijke werkwijze is van de taliban. Waar hij omtrent deze volgens hem gebruikelijke werkwijze van de taliban stelt dat ze een deadline geven waarbinnen hun bevel moet worden opgevolgd, dat ze het anders met geweld uitvoeren en/of straffen, beperkt hij zich tot loutere beweringen, die aldus geenszins steun vinden in het door hem in zijn verzoekschrift opgenomen motief uit een andere negatieve beslissing van het CGVS.

Dat vluchten geld kost en de taliban geen idee hadden dat de familie van verzoeker naar Iran zou kunnen vluchten, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Het is wel degelijk opmerkelijk dat de taliban zijn vader een deadline gaf, daar dit de tijd gaf om te vertrekken.

Het loutere feit dat de levensomstandigheden van Afghanen die hun toevlucht zoeken in Iran moeilijk zijn, toont niet *ipso facto* aan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat zijn familie geen andere keuze had dan te vluchten wegens problemen met de taliban, nog minder dat zij dienden te vluchten omwille van verzoekers problemen met de taliban en/of omwille van de vraag van de taliban om de zussen te huwen.

Waar hij stelt dat hij de namen noemde van de taliban met wie zijn zussen zouden trouwen, wat volgens hem de geloofwaardigheid van zijn relaas vergroot, herhaalt de Raad dat er voor verweerder geenszins de verplichting bestaat om alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen en wijst hij op wat hieromtrent reeds meermaals werd gesteld in onderhavig arrest.

4.6.1.18. De Raad merkt op dat het feit dat een aantal aspecten van zijn verklaringen consistent waren, niet betekent dat verzoekers vluchtmotieven daarom geloofwaardig zijn en dat er op de hoger reeds besproken inconsistenties geen acht meer moet worden geslagen. Het feit dat verzoeker bepaalde feiten wist op te noemen en dat zijn familie in Iran woont, weegt onvoldoende door om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoeker maakt de feiten van het relaas niet aannemelijk.

4.6.1.19. Betreffende de foto's van hem en zijn broers B. en F. die verzoeker voegt aan de eerste aanvullende nota, en waarbij hij stelt deze voor te leggen om zijn verwantschap met zijn broer te bewijzen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze foto's noch de identiteit van betrokkenen noch de banden van verzoeker met hen aantoont. Deze foto's hebben overigens geen betrekking op de problemen die verzoeker en zijn broers zouden hebben ondervonden met de taliban. Verzoeker stelt in zijn eerste aanvullende nota dat hij de Raad met deze foto's wenst te overtuigen van de realiteit van zijn asiolverhaal, in het bijzonder het incident dat leidde tot de dood van B. en zijn vertrek uit Afghanistan, maar verduidelijkt geenszins op welke wijze dit uit foto's van hem en twee andere personen, zijn vermeende broers, foto's van zijn vermeende broer B. in – vermoedelijk – een winkel en foto's van zijn vermeende broer B. en diens vrienden zou kunnen blijken. Aldus kunnen deze foto's de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten hoe dan ook niet bewijzen.

De Raad stelt nog vast dat verzoeker bij zijn eerste aanvullende nota een foto voegt waarbij hij vermeldt dat het gaat om een foto van zijn aankomst in België met de (zichtbare) gevolgen van zijn doortocht door Griekenland waar hij geweld werd aangedaan door de politie. Uit de foto kan enkel vastgesteld worden dat verzoekers been in het gips is. De omstandigheden waarin verzoeker een letsel of breuk zou hebben opgelopen kunnen geenszins uit de foto worden afgeleid. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker nare ervaringen zou hebben gekend op zijn doortocht naar België. Verzoeker verduidelijkt echter niet door het louter voegen van deze foto aan zijn eerste aanvullende nota, op welke wijze deze foto, of de verklaring slecht behandeld te zijn geweest in Griekenland, een ander licht zou kunnen werpen op de bestreden beslissing en de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Bij zijn derde aanvullende nota voegt verzoeker nog foto's "*met zijn vriendin S. (...)*". Verzoeker geeft geen enkele bijkomende informatie, noch over de identiteit van S., noch over de aard van hun relatie, noch over de reden waarom hij deze foto's voorlegt en op welke wijze dit zijn verzoek om internationale bescherming zou ondersteunen of staven. In de mate de foto's worden neergelegd in het kader van de aangehaalde 'verwestering', verwijst de Raad naar wat hieromtrent *infra* wordt gesteld.

4.6.1.20. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegevoegd ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country*

Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116). Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende

interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdadaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de

kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en

investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP). De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.6.2.2. Uit de aanvullende nota's, de daarbij gevoegde stukken en verzoekers verklaringen ter terechtzitting kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker een volwassen man is geboren in 2002 wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij groeide op als moslim (NPO, p. 4). Hij is in Afghanistan getrouwd en heeft er een zoon. Hij verliet Afghanistan in 2020 en kwam aan in België in 2022. Aldus blijkt dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan vier jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, *in casu*, meer dan 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht, zodat hij niet geheel vreemd kan zijn aan die cultuur. Van verzoeker kan, gelet op zijn leeftijd redelijkerwijze worden aangenomen dat hij matuur genoeg is en in staat zich te informeren over de – na de machtsovername – gewijzigde regels en gebruiken en kan anticiperen op wat wel en niet aanvaardbaar is in het huidige Afghanistan.

Waar verzoeker in zijn derde aanvullende nota stelt dat hij de afgelopen vier jaar in België heeft doorgebracht, omringd door de hier aanwezige culturele normen en vrijheden die hij zich eigen heeft gemaakt zodat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te onderwerpen aan de in Afghanistan geldende normen, dat het ondenkbaar is voor hem, die meer dan vier jaar in Europa heeft doorgebracht, om te verbergen wie hij werkelijk is, beperkt hij zich tot blote beweringen.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden in de Belgische samenleving, te onderbouwen door te betogen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht zich te integreren, dat hij zich enorm ingespannen heeft om Frans te leren, deel te nemen aan de activiteiten van het centrum en deel te nemen aan het sociale en economische leven in België, dat de verschillende getuigenissen spreken over zijn serieuze houding, zijn integratie, zijn respect en het feit dat hij Frans leert, dat hij door zijn werk mensen van verschillende nationaliteiten heeft leren kennen, met wie hij vrienden is geworden en dat ze soms samen iets gaan drinken en eten, en door stukken voor te leggen, meer bepaald getuigenverklaringen (eerste aanvullende nota, stukken 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15; tweede aanvullende nota, stuk 19; derde aanvullende nota, stuk 23; vierde aanvullende nota, "2. 13 aanbevelingsbrieven"), bewijzen van alfabetiseringscursussen (eerste aanvullende nota, stuk 8; derde aanvullende nota, stuk 22), een contract van onbepaalde duur (eerste aanvullende nota, stuk 9), foto's van verzoeker in het opvangcentrum, in de fitness en met vrienden en collega's (eerste aanvullende nota, stuk 16), verklaring van X.Y. over zijn tewerkstelling (derde aanvullende nota, stuk 23), loonfiches (derde aanvullende nota, stuk 21), foto's met zijn vriendin S. (derde aanvullende nota, stuk 24) en een attest van ASBL ter staving van zijn inschrijving voor een cursus "*alphabetisation/citoyennete/informatique*" (vierde aanvullende nota stuk 1, zelfde attest als een document onder stuk 8 van de eerste aanvullende nota), wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken, zich te alfabetiseren en de taal te leren, de tevredenheid van bepaalde personen over zijn inzet en motivatie op de werkvloer en tijdens de taallessen en over zijn intelligentie, zijn respectvolle, betrouwbare, beleefde, sympathieke, eerlijke, vriendelijke en punctuele karakter, alsook getuigen van zijn integratie en zijn inspanningen op het Belgisch grondgebied en in de Belgische samenleving, alwaar hij deelneemt aan sociale activiteiten, vrienden en collega's ontmoet, sport en werkt in een Chinees restaurant. Op de foto's die verzoeker voorlegt is eveneens alcohol te zien. De Raad wijst erop dat niet ontkend kan worden dat er sprake is van een integratie in en een deelname en bijdrage aan de Belgische samenleving en dat uit de stukken blijkt dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job, het aanleren van de taal en de sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

In zoverre uit de voorgelegde foto's zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker alcohol nuttigt, wijst de Raad er voorts ook nog op dat uit een loutere alcoholconsumptie niet kan blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de Taliban van het vermeende alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.

Waar verzoeker bij zijn derde aanvullende nota foto's voegt van hem met zijn vriendin S. en zijn advocaat ter terechtzitting stelt dat hij een vriendin S. heeft in België en alhier vrij is om een relatie te beginnen met wie hij wil, licht verzoeker deze relatie geenszins verder toe. De Raad stelt voorts vast dat uit het louter hebben van een relatie in België nog niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn beweerde relatie wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op traditionele genderrollen.

In zoverre verzoeker omwille van het hebben van een relatie vervolging meent te moeten vrezen of meent dat er een risico is op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, daar zijn vader en broer hiervan op de hoogte werden gebracht via een video en zij hem zullen stenigen bij terugkeer, wijst de Raad naar wat hieromtrent *infra* uiteengezet wordt.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling, zijn kennis van de taal en het hebben van sociale contacten op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete

gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïmagineerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker herhaaldelijk, en onder meer door middel van het citeren uit meerdere rapporten, wijst op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia en het toepassen van lijfstraffen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota's louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmagineerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat en gezien verzoeker zijn asielerelaas en zijn profiel als arbaki niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij niet dienstig verwijzen in zijn vierde aanvullende nota naar informatie waaruit blijkt dat de situatie van terugkeerders, zeker diegenen met een bijzonder/risico profiel of diegenen die verwesterd zijn, wel degelijk problematisch zal zijn.

Waar verzoeker betoogt in zijn derde aanvullende nota dat wat betreft personen die Afghanistan verlieten er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten, wijst de Raad er nog op dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd

kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geveiseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*”, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoeker dat verzoeker veel alcohol drinkt omwille van psychologische problemen, dat verzoeker per ongeluk een video gestuurd heeft aan zijn vrouw via whatsapp, dat zijn vrouw de video aan zijn vader heeft getoond en dit problemen heeft gecreëerd met zijn vader. Verzoeker licht zelf toe dat hij thuis was met S., dat ze alcohol dronken en dat hij drugs gebruikte, dat hij niet beseftte dat er een video werd gemaakt, dat hij deze gestuurd had naar Afghanistan maar iemand anders dit ook had gestuurd, dat zijn Afghaanse vrouw hem ‘s morgens opbelde en stelde dat hij met een vrouw samen zat, dat zij de video aan zijn vader en broer had getoond, dat zij aldus weten dat hij de regels overtreden heeft en een afvallige is, dat ze dreigen, indien hij terugkeert naar Afghanistan, hem te zullen stenigen omwille van zina en het gebruik van alcohol.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, die niet verduidelijkt wanneer dit vermeende incident zich heeft voorgedaan, op 13 februari 2026 nog een derde aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting op 20 februari 2026 nog een vierde aanvullende nota heeft overgemaakt zonder deze nieuwe vervolgingsgrond te vermelden. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij deze vrees en deze vervolgingsgrond niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen.

Voorts beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen. Verzoeker legt geen videobeelden voor, nog minder stavingstukken van het feit dat zijn vrouw deze beelden zou ontvangen hebben en hem zou hebben opgebeld of kenbaar gemaakt dat zij deze beelden heeft getoond aan diens vader en broer.

Er liggen dus geen concrete elementen of aanwijzingen voor dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Evenmin liggen er concrete aanwijzingen voor dat verzoeker vervolging/ernstige schade dient te vrezen door diens vader en broer omwille van zijn alcoholgebruik en buitenechtelijke relatie.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geveiseerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn eerste aanvullende nota erop wijst dat er slechts enkele gedwongen en geen vrijwillige terugkeren plaatsvonden uit het Westen naar Afghanistan, dat bij de terugkeren uit Turkije, Pakistan en Iran, het gaat om andere omstandigheden en deze informatie niet relevant is, gezien het een verblijf in Europa is

dat een risico inhoudt, dat men niet beschikt over voldoende informatie om het risico op mishandeling bij terugkeer uit te sluiten en in zijn derde aanvullende nota betoogt, na het wijzen op de informatie over de chartervlucht uit Duitsland, “*We beschikken echter niet over voldoende informatie om het risico op mishandeling bij terugkeer uit te sluiten. Zonder informatie is het onmogelijk om het risico op vervolging bij terugkeer uit te sluiten*”, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij onvoldoende acht, gelet op onder meer het feit dat zeer weinig informatie beschikbaar is over hoe mensen die terugkeren naar Afghanistan na een langdurig verblijf in Europa worden behandeld en gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo dient onder meer benadrukt te worden dat verzoeker meerderjarig was toen hij Afghanistan verliet.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota's, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Betreffende verzoekers verwijzingen naar artikelen en rapporten betreffende de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven en in zoverre verzoeker in zijn eerste aanvullende nota stelt dat het steeds duidelijker is dat de taliban wel degelijk verantwoordelijk is voor de huidige situatie en hiermee zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties met vermindering van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en

de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïmponeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn eerste aanvullende nota naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024. De Raad stelt vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïmponeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.6.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door herhaaldelijk, en onder meer door middel van het citeren uit meerdere rapporten, te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door te stellen dat de socio-economische situatie van de terugkeerders nog slechter is dan van degenen die bleven.

4.6.3.4. Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.6.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Waar verzoeker verwijst naar het gebrek aan actuele en transparante informatie, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.6.3.4. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

4.6.3.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

De informatie door de verzoekende partij aangebracht in het verzoekschrift en in de eerste aanvullende nota over de veiligheidssituatie in Afghanistan kan dan ook geen ander licht werpen op de analyse in punt 4.7.1., die grotendeels gebaseerd is op informatie uit 2025.

Verder is ook hier de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de Raad niet dienstig in zijn verweer, nu deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.7.3. De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA) van 14 februari 2023, duidt de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de beoordeling, blijkens het door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde onderdeel, gebaseerd is op een EUAA rapport van januari 2023, dit arrest niet bindend is voor de Belgische asielinstanties. Bovendien werd in dit arrest geoordeeld dat hoewel er in de provincie Kapisa sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dit willekeurig geweld evenwel geen hoog niveau bereikt en een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van het geweld in deze provincie het gevolg is van gerichte aanvallen, en dat in deze context derhalve een hoog niveau van individuele elementen vereist is om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen.

Verzoeker maakt geen gewag van dergelijke individuele elementen waaruit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld kan blijken. Verzoeker kan in dit licht niet dienstig betogen dat hij lid was van de voormalige Afghaanse regering en aldus een groter risico loopt slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld als hij terugkeert, nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt lid te zijn geweest van de voormalige Afghaanse regering.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

4.10. Waar verzoeker de schending zou aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

De advocaat van verzoeker stipt ter terechtzitting nog aan dat verzoeker geen Afghaans paspoort heeft en aldus niet verwijderbaar is. Dergelijk betoog is niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER